

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 152

16 TRANG 20 TI

TUẦN LỄ TỪ 25-8

ĐẾN 4-3-1971

Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

Đầu báp : MINH VÕ

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

ÔNG NÓI : 93801

Đừng bỏ quân một mình!
Đừng bỏ quân một mình!

Năm 1963, ngay sau khi Tổng Thống Kennedy nằm xuống vào ngày 22-11, những tin tức đầu tiên loan ra cho biết T.T Kennedy sẽ được đưa về an táng tại nghĩa trang gia đình ở quê nhà (Massachusetts). Nhưng sau đó, gia đình cố T.T Kennedy đã xin cho được an táng ở nghĩa trang Quân Đội Arlington ở Hoa Thịnh Đốn. Đó là một vinh dự.

Tại Việt Nam, vị tướng thứ tư vừa nằm xuống, đó là danh tướng Đỗ Cao Trí.

Một danh tướng tử trận, đó là niềm đau chung của mọi người. Nhưng cũng là một niềm hãnh diện chung. Cuộc chiến tranh này là của người Việt Nam. Khi có tướng VN nằm xuống trên mặt trận, là người VN có đánh nhau, chứ không phải chỉ có ngoại quốc đánh giúp người VN như dư luận ngoại quốc vẫn thường xuyên tạc.

Tất cả các tướng đi trước tướng Trí đều được an táng tại nghĩa trang Mạc Đĩnh Chi,

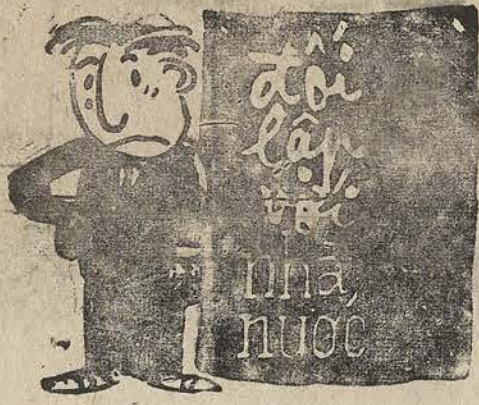
tục gọi là « đất thánh Tây », nơi xưa kia chôn các ông Tây thực dân, các người Việt mất gốc vào làng Tây. Và mặc dầu, sau này là nơi an nghỉ của một số nhân vật sạch sẽ, danh tiếng, các nhà cách mạng v.v... nhưng bên cạnh đó, vẫn có những kẻ « ài phiệt, gian thương v.v... »

Hiện nay, ta đã có nghĩa trang quân đội tại Biên Hòa, rất đẹp và oai hùng. Nhưng từ trước đến nay, chỉ đề chôn lính. Tướng và phần lớn sĩ quan đều

an táng tại Mạc Đĩnh Chi. Đó là điều đáng buồn. Người ta muốn tướng Trí là vị tướng đầu tiên được an táng tại nghĩa trang quân đội cùng với lính.

Mặc dầu chữ « Huynh đệ chí bình » là khẩu hiệu được nhắc đi nhắc lại, nhưng khi sống đã có sự cách biệt giữa tướng lãnh, sĩ quan và binh sĩ, chẳng lẽ khi chết vẫn còn cách biệt. Hơn nữa dù sống hay chết, tướng phải giữ ba quân.

Đừng bỏ quân một mình!
Đừng bỏ quân một mình!

Cố đạo và Cộng Sản

Một vụ tréo căng ngồng vừa xảy ra ở Giao Chỉ. Vụ này dính đến đủ các thứ tối kỵ với thường dân ở cõi đời này: tôn giáo, chính trị, tư pháp, chủ nghĩa. Đó là vụ mấy ông cố đạo bị tòa án phạt tù ở vì tội viết báo tuyên truyền cho... Cộng Sản.

Ông cố đạo bị tòa án cho đi tù này không phải thuộc loại cố đạo không có nhà thờ, cố đạo bần « xi dinh » lái tu bin đi làm mọi thứ chuyện trừu tượng phụng sự chúa Kitô mà chúng ta thấy nhan nhản quanh ta, ông lại là người giữ chức Tổng Tuyên Ủy của Liên Đoàn Thanh Lao Công V.N. Tên ông là L.M. Trương Bá Cẩn.

Nhìn vào vụ này, người ta thấy sự việc theo bản án của Tòa—như sau: L.M. Trương Bá Cẩn viết một bài khảo luận, nhan đề « 20 năm xây dựng miền Bắc », đăng trên tạp chí Đối Diện do L.M. Chân Tin làm chủ nhiệm.

Tác giả bài này cùng ông chủ báo bị truy tố ra tòa ngày 18-2-71. Công tố viện buộc tội: « Tạp chí Đối Diện như một tờ báo xuất bản từ Hà Nội đem về... Nội dung bài viết của L.M. Trương Bá Cẩn được coi là có tính cách đề cao cộng sản BV và gây ra ấn tượng chỉ có cộng sản là tốt đẹp, chỉ có cộng sản mới làm được cách mạng ».

Tòa Án tuyên phạt L.M. Trương Bá Cẩn 9 tháng tù ở và 100.000 đồng bạc phạt. L.M. Chân Tin, Chủ Nhiệm Tạp Chí Đối Diện cũng lãnh một quả 9 tháng tù ở và 100.000 đồng phạt vạ.

Những tạp chí do ông cố đạo, sư ông, ni cô, di phước, chú tiêu—những người không thực sự sống với nghề viết báo—in ra không mấy tờ có nhiều người đọc. Ngay cả những người viết lách kiếm ăn như bọn anh em thợ viết CO cũng chẳng hề biết mặt mũi tờ Đối Diện nó tròn, méo như thế nào. Do đó, vụ Đối Diện nổ ra làm cho gần như tất cả mọi người đều ngơ ngác, không hiểu. Thường dân viết báo ca tụng cộng sản vì những nguyên nhân bí ẩn nào đó còn có thể hiểu được nhưng đến các ông cố đạo—Kẻ thù tư tưởng không đội trời chung với con cháu KarlMarx—mà lại viết báo đề cao cộng sản thì thật là chuyện ở ngoài tầm hiểu biết của người đời.

L.M. Trương Bá Cẩn có ca tụng C.S thật không? Ông có đáng bị đi tù không?? Muốn trả lời điều ấy, chúng ta phải đọc kỹ bài viết nói trên đây của ông mới được.

Và không phải bất cứ ai cũng có thể phê phán được bài viết của L.M. Trương Bá Cẩn. Người đọc cần phải có một trình độ chính trị nào đó mới có thể phê phán được. C.O đã đề nghị văn hữu Đảng Văn Hào, bảo đệ của Nhà Lập Thuyết Nguyễn Mạnh Côn, đọc bài báo trên đây của L.M. Trương Bá Cẩn và làm một bài phê bình trên C.O số tới.

Chửi ? đồng ý nhưng phải chửi đúng

C. O tăng trang cho tới số này đã là một tháng—Như các bạn đọc CO đã thấy—bạn thợ viết CO không cần phải tự khoe—C O vào đầu năm Tân Hợi đã biểu diễn một sức sống mạnh vượt bậc. Trong lúc một số bạn đồng nghiệp của C O lần lượt theo nhau ngã xuống đài, C O càng ngày càng xinh sắc và mạnh mẽ.

Nguyên nhân chính cho bạn thợ viết C.O chúng tôi hằng hái viết, và viết được hay, là sự chiều cố của bạn đọc. Nói rõ hơn, đó là việc bạn đọc chịu bỏ tiền mua báo C.O. Bạn đọc thấy bạn thợ viết C.O đáng tin, không lem nhem, tuy chửi bới có vẻ loạn xạ ngẫu dấy nhưng vẫn có trật tự, đúng chỗ không chửi láo. « Hữu xạ tự nhiên hương » Đó là trường hợp của chúng tôi.

Qua đầu năm nay, cùng với việc C.O tăng trang, chúng tôi có mời thêm được một số cây viết có giá trị ở miền Nam hiện nay. Trong số những người viết mới gia nhập CON ONG, chúng tôi hãnh diện nhất vì có anh Đăng Văn Hào, chuyên viên nhận xét và phê bình thời cuộc sâu sắc nhất từ nhiều năm nay. Anh ĐVH là người từng giữ mục «Bây ngày đêm tính quần chuyện đời» độc đáo của tờ VNTP trước đây.

Người mới có thêm, anh em cũ vẫn đủ mặt: Dê Húc Cẩn, tức Dương Hùng Cường, sau những ngày đi mần xi-la-ma trở về, có thêm nhiều đề tài đề Cà Kê Dê Ngỗng, cùng với những Thiên Khôi, Xi Ca Rô, Cửu Sinh, Hím, Sứ Voi, Gái Sĩ, Hồ Ông, Gái Thâm, Công Tử Hà Đông, Đa Danh v.v... thì nhau viết trên CO mỗi tuần.

Có thể nói Con Ong là tờ tuần báo có đường hướng và tôn chỉ đặc biệt là... Chửi Bới Nham Nhở duy nhất sống được—và sống mạnh— kể từ ngày nào nước ta có báo chí đến nay. Tất nhiên tuy tôn chỉ là Chửi Bới nhưng không phải cứ chửi, nhắm mắt vào chửi thiên hạ, là được bạn đọc ủng hộ. Chửi, vì Xi Hội Bàn, đồng ý nhưng điều cần là phải Chửi Đúng.

Muốn có một tuần báo văn minh, vui nhưng không khiêu dâm, một tờ tuần báo không làm nhục người đọc nó...
Bạn hãy thử đọc.

QUYẾT SỐNG

Tuần báo phát hành ngày thứ sáu.
Do ĐĂNG GIAO và HOÀNG HẢI THỦY

Biên tập

QUYẾT SỐNG 12 trang — 4 trang offset
giá 30 đồng

CHÁNH ĐẢNG 33 phụ trách

Viện trợ Mỹ

□ Nước Giao Chỉ sống nhờ viện trợ Mỹ. Điều này thì cả làng đều biết rồi. Nhưng nói về viện trợ Mỹ, thì có nhiều chuyện rất li kỳ. Tổng số thì vĩ đại, nhưng nếu nói tới sự hưởng viện trợ với người dân Giao Chỉ, thì quả thực, chỉ là một sự « công tởm gút », rất ư là sót ruột.

Nhìn con số thống kê của Nhà Nước... Cờ Hoa về viện trợ, một kẻ có nhiều chất trào phúng đề nghị rằng, cứ đem chia đều cho dân Giao Chỉ, cả dân miền Nam lẫn dân miền Bắc, ít nhất, mỗi người cũng có được một triệu đồng. Dân Giao Chỉ thành triệu phú, ai cũng có tư hữu, Cộng Sản sẽ tự nhiên biến mất đó là cái chắc. Nếu chuyện đó mà xảy ra, thì nước này đã có hòa bình từ... khuya.

□ Nhưng đau lòng mà phải nói ra, là viện trợ Mỹ rất khó gửi. Trong lúc dân Giao Chỉ đói rách đến tả người ra, chỉ thêm gạo và vải thì cũng được viện trợ thực phẩm và quần áo, Nhưng thực phẩm là bơ và phó mát. Dù có đói thấy mẹ, dân Giao Chỉ cũng không dám cầm miếng phó mát lên mà nhai. Còn quần áo thì mới lại là một sự khôi hài. Nhà Nước Cờ Hoa đã đi quyền góp quần áo từ bên Mẽo, rồi gửi sang đây. Quần áo của đàn ông thì cũng còn tạm được, tuy rằng, người dân đồng quê, mặc những bộ đồ ngủ hay dạ hội, cứ như là chửi cha thiên hạ. Còn đàn bà Giao Chỉ, sinh sống ở Hồ Nai mà phải mặc những bộ đầm sắc sỡ, thì đến ông Không Tử có sống lại, cũng phải lăn bò ra mà cười.

□ Nhiều người bị quan cho rằng, xã hội này bị rối loạn đưa tới sự đảo lộn như bây giờ, đều do Viện trợ Mỹ. Hồi chánh viên được ưu đãi hơn chiến sĩ, cũng là vì Chương trình Chiêu Hồi được Mỹ đài thọ. Rồi thì chủ quyền và uy quyền quốc gia không được tôn trọng cũng vì sự trả lương và tăng lương vung vít của sở Mỹ. Tham nhũng này mằm rồi mọc lên thành cây cỏ thụ, cũng chỉ vì Viện trợ Mỹ. Cái bị quan ấy đưa dẫn đến kết luận rằng, nạn Viện trợ Mỹ còn đáng sợ hơn nạn Cộng sản.

□ Gần đây, Mỹ lại viện trợ cho Giao Chỉ một món tiền kèch sù, với mục đích kiến thiết lại đảo Côn Sơn, nơi lưu đày tù nhân. Nơi này đã nổi tiếng với những Chuồng Cọp, đã được báo chí khai thác rất kỹ và rất tận tình. Kiến thiết Côn Sơn, chắc rằng trong đó cũng có thêm một mục chỉ cho sự tái thiết Chuồng Cọp, mà đã có một sắc lệnh của quan Tề tướng ra lệnh phá hủy? Sự việc này cũng là một điều khó hiểu trong chính sách viện trợ Mỹ.

□ Trong lúc đất Giao Chỉ này rất thiếu thốn trường học và nhà thương, thì Mỹ viện trợ cho chúng ta để tái thiết Nhà Tù, ta cũng nên cảm ơn. Thông tư mới đây của Bộ Võ Rừng cho biết, vì thiếu trường, nên nơi nào muốn con em đi học, phải góp tiền xây nhà trường rồi Bộ Võ Rừng sẽ cho thầy, cô xuống dạy. Còn về phần nhà thương, thì đó là một đầu đề rất hấp dẫn để đàm đá nhau, giữa Trường Đại Học Minh Đức và Y Sĩ Sĩ... kẻ này chẳng dám lạm bàn.

Có lẽ trong chương trình tái thiết Nhà Tù Côn Sơn, Nhà Nước Cờ Hoa cũng đã tính toán rất xa... Dân Giao Chỉ không có trường để học, rồi đây, sẽ trở thành những con người phạm pháp. Lúc đó thì làm sao mà xây kịp nhà tù để nhốt cho hết?... Chi bằng làm trước đi, để ít lâu sau không phải lúng túng giải quyết vấn đề ứ đọng tù nhân. Thật là một sự lo xa rất ư là chí lý.

□ Theo đà này mà thừa thắng xông lên, chắc là Viện Trợ Mỹ đã dành ngân khoản để tái thiết Nhà Lao Chí Hòa và Quân Lao Gò Vấp...

Như vậy, chúng ta rất cần tới viện trợ Mỹ...

Bây giờ đêm

Tính Quân Chuyện đời

DO THÁI : BIÊN GIỚI AN TOÀN !

Tin chiều Chủ Nhật cho biết phe Ả Rập vừa báo cho Do Thái biết, nếu Do Thái chịu trả những vùng đất đã chiếm sau mấy cuộc xung đột, từ 56 đến 67, các quốc gia Ả Rập trong đó có Ai Cập Gióc-đa-ni, Li-bi, Si-ri, sẽ chấp thuận ký kết một hiệp ước công nhận sự hiện hữu của quốc gia Israel.

Người ta nhớ đây là một vấn đề vô cùng phức tạp, vô cùng gay gắt. Dân tộc Do Thái mất đất từ hơn 1 nghìn năm, mãi năm 1948 mới được Đồng minh—trong số đó có Liên Xô—cắt trả cho vùng đất Palestine để lập thành quốc gia Israel. Vùng đất nguyên xưa của Do Thái, nhưng từ lâu lắm đã là nơi sinh sống của một số đông dân chúng Ả Rập, các Quốc gia Ả Rập từ bốn phía, nhất loạt chống đối, không chấp nhận sự hiện hữu của Israel.

Tất nhiên dân Do Thái, vừa xây dựng quê hương từ ngàn xưa cho thành 1 đất nước trù phú, phồn thịnh, vừa tổ chức quân đội phản công. Mấy lần xung đột, mấy lần chiến thắng, Lần sau cùng năm 1967, quân Do Thái, trong vòng 6 ngày, chiếm một vùng rộng phía Đông thuộc Gióc-đa-ni, một vùng phía Tây thuộc Ai-Cập.

Bây giờ phe Ả-rập đòi lại những khu vực bị mất, và nếu Do-Thái thuận trả, phe Ả-rập sẽ công nhận quốc gia Israel. Đó là một bước tiến rất lớn trong công cuộc xây dựng hòa bình tại Trung Đông, và đồng thời cũng là một tiến bộ rất lớn trong sự giao hảo giữa Hoa Kỳ và Liên Xô từ nay về sau.

Nhưng tin sau cùng cho biết Do Thái sẽ không chịu trả hết đất. Các lãnh tụ Israel bắt đầu nói đến một « biên giới an toàn » bao quanh thành Jerusalem, cộng thêm giải đất men theo bờ biển Địa Trung, có một đường xe hỏa đưa tới thị trấn Gaza có đông dân Ả Rập cư ngụ. Nói cho rõ hơn, khi phe Ả-rập bắt đầu nhượng bộ thì người Do Thái đòi hỏi nhiều hơn.

Tại thủ đô Sài Gòn, chúng ta biết rất ít về Trung Đông. Nhưng từ nay, có lẽ chúng ta cần chú ý nhiều hơn. Bởi dân tộc Do Thái là một dân tộc rất đáng thù ghét với tư cách thủ lãnh đại tư bản quốc tế, nhưng một phần khác, dân tộc ấy rất giống dân tộc Việt : từng trải đến 3 nghìn năm lịch sử, bị chèn ép, lấn áp bởi những thế lực mạnh gấp mười, gấp trăm, dân tộc Do Thái vẫn giữ trọn được gốc tích, được tinh túy riêng. Dân tộc Việt Nam ta cũng thế, không hơn, cũng không kém.

TẬP SỰ DÂN CHỦ

Tuần qua, tại Sài Gòn, có một sự kiện đáng ghi nhớ. Một văn kiện, được coi như có tính chất lập quy—tổ chức nội bộ—được Thủ tướng ban hành. Thủ tướng coi nó là văn kiện lập quy, nên không tham khảo quốc hội.

Đó là một văn kiện có tác dụng hạn chế một phần quyền hành báo chí, vốn đã được quy chế báo chí xác định. Quốc hội lập tức phản ứng, báo chí phản ứng, các đoàn thể chính trị và quần chúng phản ứng. Tất nhiên sự phản ứng không thể sôi nổi như cách đây mấy năm, bằng những cuộc xuống đường, biểu tình, đốt phá. Sự phản ứng hầu như chỉ thu gọn trong vòng tuyên bố, tuyên ngôn.

Người ta tưởng chính quyền, sau mấy lần phản công thắng lợi các anh em sinh viên và phe binh, lại nhân dịp có những cuộc hành quân quan

ĐĂNG VĂN HẦU

trọng, rất có thể sẽ làm lơ... Rồi sau đó văn kiện sẽ được đương nhiên áp dụng.

Không ngờ, thật thế, không ngờ Thủ tướng công nhiên đặt vấn đề giữa Hội đồng Nội các, để sau đó một tuần lễ, chỉ thị cho thu hồi sắc lệnh số 006. Tin đó loan ra, toàn thể giới trí thức đều mừng rỡ. Quốc hội thẳng thắn khen ngợi Hành pháp. Báo chí cũng khen ngợi Thủ tướng và Chính phủ không tiếc lời.

Duy có một số người đáng được khen ngợi mà không thấy ai nói tới. Số người đó là nhân dân Việt Nam... Nhân dân Việt, từ cuộc chính biến 1963 đến nay, không hề cho « thiên hạ » đồn vào một cuộc chiến tranh tôn giáo ; không hề cho « thiên hạ » đưa vào cái thế tranh giành quyền lợi—quyền lợi làm chủ tể một nước chứ có nhỏ bé gì đâu !—mà chia rẽ quân đội và giết hại lẫn nhau ; không hề cho « thiên hạ » dùng sự khác biệt sắc tộc, địa phương và truyền thống, mà đưa vào cái thế lập một quốc gia giữa một quốc gia...

Nhắc lại thì thật dễ, nhưng biết bao lần đồng bào chúng ta toát mồ hôi chờ đợi. Mà không lần nào tai kiếp đã thật sự xảy tới. Thì, nói cho cùng, sự hủy bỏ một văn kiện trái ý quân chúng phải là sự đương nhiên. Một dân tộc mới độc lập được vài chục năm nhưng đã tập sự dân chủ cả nghìn năm—từ đời nhà Đinh, nhà Lý, nhà Trần—và mới mở mắt nhìn nền văn minh tây phương chưa được một trăm năm đã sắp sửa làm thầy suy tư cho cả Cộng Sản lẫn Tư Bản, dân tộc ấy có làm được gì chúng ta cũng không lấy làm lạ.

Vì sao ?— Vì chính chúng ta làm những việc phải làm đó.

HAI THÁNG NỮA... CHỜ XEM !

Một phóng viên chuyên nghiệp, ký giả Mai Anh, từ mặt trận Nam Lào về cho biết xạ thủ đại bác liên thanh 37 ly được ở trong những căn hầm 2 tầng nắp hết sức kiên cố. « Có nơi, chính mắt tôi trông thấy, có hố bom B. 52 cách hầm mấy thước, mà không có dấu hiệu gì chứng tỏ người trong hầm hầm có thể bị thiệt hại... » Nói một cách khác, theo sự nhìn nhận của Mai Anh thì sự kiện máy bay B. 52 dội bom xuống đoạn đầu đường Hồ Chí Minh không nhất thiết gây được kết quả như người ta chờ đợi. Nghĩa là quân của đối phương tuy chưa tìm cách tích cực chống được phi cơ B. 52, thì cũng đã tìm được cách tiên cực đề kháng : đào những căn hầm thật sâu, mái hầm thật kiên cố, giao thông hào thật khéo léo tinh vi, khiến cho căn hầm chỉ sập và người chỉ chết nếu bị ném trúng.

Đó là nguyên nhân vì sao quân C.S tiếp tục hoạt động được ở Kampuchia. Mỗi sư đoàn cần khoảng 150 tấn lương thực và vũ khí mỗi ngày, là trọng tải của 50 chiếc Molotova chạy trên đường đất. Cho đến nay Bắc Việt xử dụng mỗi ngày 400 chiếc để 300 chiếc bị tiêu diệt và 100 chiếc tới đích tiếp tế cho 2 sư đoàn chính quy của họ. Ngoài ra tất nhiên các cơ sở chỉ huy của Cộng sản cũng biết đánh đấm đề phòng ngày nào đó đường mòn Hồ Chí Minh bị cắt đứt thật sự.

Tình báo và máy điện toán của ta cho rằng sự đánh đấm của quân Cộng Sản trên lãnh thổ Kampuchia, chỉ cho phép các đơn vị ấy tồn tại trong vòng 20 ngày. Sau đó có thể mua hoặc cướp lương thực ở các làng xóm, các thị

trần. Nhưng một quân đội không phải chỉ cần có lương thực không thôi. Sự cần thiết mở rộng ra súng đạn lớn nhỏ, quần áo, thuốc men, cùng những thương binh cần được chữa chạy, những cán binh tử vong cần được bồi xung.

Vì thế, phía ta tính rằng trong 2 tháng là nhiều, quân Cộng sản ở Kampuchia phải tan rã. Nhiệm vụ của các đơn vị vượt biên sang Lào không phải là đánh thắng, cũng không phải là bắt được súng ống cho nhiều. Quân đội ta chỉ cần hiện diện, và mở những mũi dùi tiến ngang tiến dọc, làm đảo lộn một cách « vô phương cứu chữa » các kế hoạch giao liên của địch. Trong vòng 2 tháng thôi.

Lãnh thổ Kampuchia sẽ được biết thế nào là hòa bình. Lễ tất nhiên cả miền Nam này cũng được hòa bình theo. Thật giản dị. Và chúng ta hãy chờ xem...

KINH NGHIỆM SÉPONE

Chiến cuộc trên đất Lào có mấy điểm sau đây đáng cho chúng ta suy nghĩ :

Thứ nhất là trực thăng bị tổn hại khá nhiều, đến độ, theo nguồn tin không chính thức, ý định trực thăng vận nhiều lần phải bãi bỏ, và quân ta phải mở đường đi bộ. Rất có thể, nếu chiến trận kéo dài, các đơn vị Dù sẽ lại... nhầy dù, thay vì nhầy từ trực thăng xuống đất.

Thứ hai là quân số địch bị thiệt hại nhiều hơn người ta chờ đợi. Sự tồn thất của ta không được nói rõ lắm, nhưng— cảm ơn bạn đồng minh Hoa Kỳ— địch đã biết trước ta sắp đem quân sang đánh chúng... cho dù các đơn vị tổng trừ bị của ta, gồm các sư đoàn Dù, Thủy Quân Lục Chiến, Biệt Động Quân, Biệt Kích, có thiện chiến đến đâu đi nữa, ta cũng phải sẵn sàng trả giá tương đối đắt. Trên phương diện chiến lược, ta đã dốc túi đánh một trận sinh tử mà chờ dù có thắng, vết thương cũng nhức nhối lâu ngày.

Thứ ba là quân đội VNCH có vẻ tránh tất cả các thị trấn đông dân cư vùng Hạ Lào. Người ta thông cảm điều đó, và xác nhận ông hoàng Souvanna Phouma đã học được kinh nghiệm của Tướng Lon Nol.

Thứ tư là ở Saigon, người ta chờ đợi sự chống đối của một số lực lượng quân chúng có tính chất chính trị hay tôn giáo. Sự chống đối đã có, nhưng không mạnh mẽ, quyết liệt, như một số người lo sợ. Thành thử người ta đi đến kết luận là Cộng sản không đặt được nhân trong lớp người mới lớn tại đô thành : lớp người cũ có thể bán linh hồn của họ cho Hà Nội, nhưng dù muốn dù không họ đã trở thành lãnh tụ. « Lãnh tụ không có cán bộ » là hiện tượng tổng quát có thể xảy ra, không phải riêng cho một đảng cộng sản ở Việt Nam, mà cho tất cả các đảng cộng sản đã trở thành già nua trên khắp thế giới.

Thứ năm là, theo tin tức mới nhất, nhiều đơn vị cộng sản bắt đầu đánh mạnh tại Bắc Lào. Quân đội của chính phủ Lào, và của tướng Wang Mao, do Hoa Kỳ đài thọ, chắc chắn không thể giữ được, nếu Cộng Sản định chiếm trọn miền Bắc, dưới cờ hiệu của Pathet Lào. Vì thế nếu quân cộng sản tiếp tục tấn công, người ta sẽ phải chờ đợi hoặc Hoàng thân Phouma sẽ thiên đô xuống Sèpon hay Seno, hoặc một đạo quân thiện chiến nào đó sẽ được vận chuyển cấp tốc đến chung quanh Luang Prabang, Vạn Tượng v.v...

Trong 5 điều, trong vòng ít ngày sẽ có điều làm cho tỏ rõ vận mệnh tương lai vùng Đông Nam Á này. Nhưng dù sao, nói riêng về miền Nam Việt Nam, như ĐVH vẫn nghĩ, chúng ta đã bắt đầu có hòa bình từ sau Tết Mậu Thân rồi !

CON ONG

Phen này thì bọn tham nhũng gộc hết xây, nếu..

DI ĐỘC TRI ĐỘC

TIN... ĐỘC

H.Ô. — T.K. — N.M. phụ trách

KHI THẦY CÀI PHÊ BÌNH TÒA ÁN

SÈ-GÈNH. — Luật gia Vũ Văn Huyền, người từng đứng phỏ trong liên danh "xoá bỏ bom đạn" cùng với ông Ấu Trường Thanh, người từng cãi cho Trần Ngọc Châu vừa lên tiếng về vụ "Đổi Điện". Theo ông luật sư, bản án này đã chứng tỏ từ thời đệ nhất Cộng Hòa cho tới nay, V.N vẫn chưa có tự do báo chí.

Ông luật sư nói hơi có vẻ chú quan, có lẽ ông có máu chống nhà nước nên

mọi việc do nhà nước làm ông đều chê tuốt. Phải nhận rằng dưới chế độ dân chủ pháp trị của ta, báo chí đã có quy chế hẳn hoi, báo chí đã có tự do, tự do tới hỗn loạn. Thời Diệm báo chí là một lũ gọi dạ bảo vâng, tới ngày ca tụng Ngô Tổng Thống anh minh, chứ chẳng có báo nào dám "đổi lập" cả. Dưới thời Diệm, không có kẻ viết nhảm nhí, vì chỉ nói bóng nói gió, nói xa nói gần tới

"Người" là đi tù ngay, còn kẻ "Người" thì có mà đi mò tôm sôm.

Hắn ông luật sư đã rõ điều đó, và hẳn bây giờ ông luật sư cũng thấy có nhiều người viết móc lỏ các quan to, kể cả vua và phó vua một cách rất làm là vua phiến lòng khi đọc xong. Vua còn phiến lòng dù vua tượng trưng cho nền dân chủ pháp trị của ta, thì nói gì tới các quan. Do đó, quan bao giờ chẳng "bảo hoàng hơn vua" nên đã làm như quên có Hiến pháp, có luật báo chí, để yêu cầu nhà báo thông cảm "tự ý đục bỏ" dùm đi những bài mà quan cho là không có lợi, nếu báo chí không thông cảm thì quan bèn đi một đường, tịch thu báo.

Vậy nhóm Con Ong khách quan nói rằng, chế độ ta đã có tự do báo chí một nửa. Nhóm Con Ong khách quan, vì bọn Con Ong không đưa nào muốn cản ghe chính trị. Con Ong cũng hỏi nhỏ ông luật sư. Nếu năm

1967, liên danh "xoá bỏ bom đạn" của ông và ông Thanh không bị bôi tên, ra tranh cử mà đặc cử, thì lúc này dưới chế độ Thanh Huân, chẳng hiểu báo chí có được tự do

(Xem tiếp trang 5)

hành khách e con rồng lộn SẮP ĐÁNH LỚN

SÈ GÈNH (Tin Độc). — Theo một nguồn tin có thẩm quyền, thì có thể trong một ngày rất gần đây, những đồng bào vẫn thường đi Tàu Bay của hãng E Con Rồng Lộn, sẽ xuống đường để yêu cầu ông Tổng Trưởng GTB Đ can thiệp hủy bỏ thông cáo mới đây của Hãng E Con Rồng Lộn.

Số đồng bào trên đã tỏ ra hết sức bất mãn bởi cái thông cáo liên quan đến việc ấn định thời gian hủy vé của hành khách là mua. Họ cho đây là một hành động ăn cướp trắng trợn, vì trên thực tế Hãng E

Con Rồng Lộn vẫn lấy những ghe bỏ trống để bán lại cho người khác. Bởi vậy không thể vì lý do gì mà Hãng E Con Rồng Lộn lại lấy luôn tiền của những hành khách đã mua vé, nhưng vì

Về phía Hãng E Con Rồng Lộn, PV Con Ong vẫn chưa thấy tỏ ra một tí thiện chí nào trước những nguyện vọng chính đáng của hành khách. Bởi vậy C.O e rằng trận đánh sẽ xảy ra trong nay mai và rất chi là rùng rợn.

600 ông lớn xài xe ăn cắp

CẨM BU CHIA (Tin Độc). — Chính phủ Cao Miên vừa nạp đơn với nhà nước An Nam ta nhờ truy tố về vụ những cái xe bị mất cắp ở nước họ đang được sài ở xứ Giao Chỉ. Xe ở đây là xe 4 bánh, và những người hiện đang là chủ các xe này đều thuộc loại có máu mặt, mua đem về nhân vụ tấn công Cẩm Bu Chia vừa qua giao thân mật, chẳng biết nhà nước An Nam nghĩ gì, làm gì đây. Truy tầm những cái xe mà nước bạn nhờ tìm và truy tố thì bề mặt là dân Giao Chỉ sài xe ăn cắp, mà lời ra thì toàn các ông có máu mặt. Làm sao đây hả các ông sài xe đang bị nhờ truy tố là xe ăn cắp.

in báo bằng da người

SÈ-GÈNH (Tin Độc): Làng báo Anamta hiện đang lâm vào tình cảnh khốc mếu vì vấn đề giấy in báo. Riêng C.O vì số độc giả quá nhiều trong khi số giấy Nhà Nước trợ cấp lại chỉ có hạn. Con Ong đã gồng mình từ lâu chạy mua giấy với giá chợ đen để đủ số báo cung cấp

cho độc giả. Đến nay, thì tình trạng trên lại càng bi đát hơn nữa, vì ngay từ số báo này C.O đã chạy khắp bốn phương tìm hướng bắt lè từng ram giấy để in.

Nếu tình trạng giấy má không sáng sủa hơn, chắc là số tới CO phải hạn chế bớt con số phát hành, trừ khi có thể lột da để in báo.

PHÂN ƯU

Trước tin
Trung Tướng ĐỎ CAO TRI
Tư lệnh Quân đoàn III
vừa tử nạn tại Tây Ninh

CON ONG thành thật chia buồn cùng tang quyến
Cố Đại Tướng Tri và xin cầu chúc hương hồn Đại
Tướng sớm siêu thoát.

● BSV đã gửi tặng Quốc Vương thứ thuốc làm mái tóc bạc hóa xanh, nhưng không biết Quốc Vương có dám xài không?

SÈ-GÈNH (Tin Độc): Cơ quan Giám-Sát-Viện vừa làm một quả đẹp mắt cốc chịu được. Đó là việc gửi tới Quốc-Vương Anamta 4 quyết nghị liên quan đến những anh tai to mặt mũi phi nhiều, đã ngang nhiên chiếm đất công, xây cất nhà cửa rất vô giáo dục. Theo ông Giám-Sát-Viện thì những tên ăn cắp đều thuộc loại trừ danh gồm một số cựu Tề-Trưởng, Thượng Thư và nhiều ông Tướng tiếng tăm ra rít.

Nội dung 4 quyết nghị của GSV được «cô» lại như sau:

— Thu hồi lại tất cả những lô đất của người được cấp phát đã khai thác trái phép. Truy tố ra Tòa Án Hình những kẻ xây cất bất hợp pháp.

— Thu hồi những công thổ bị chiếm cứ bất hợp pháp, tịch biên tất cả những nhà cửa xây cất trên đất đó.

— Nếu dân nghèo khai thác trái phép đất được cấp phát, hay chiếm ngụ công thổ bất hợp pháp, sẽ có một Ủy Ban xét riêng với những ưu đãi đặc biệt.

— Hành Pháp phải thông báo những chế tài được áp dụng cho GSV và dư luận được biết.

Ngoài 4 quyết nghị trên, GSV còn... đính kèm một lô danh sách những ông nhơn

đã há mồm ăn bần. Đây quả là một thứ «thuốc nhuộm tóc, làm cho mái tóc bạc hóa xanh. Quốc Vương Anamta đã chẳng từng vì vút: «bao giờ diệt trừ hết tham nhũng, tóc tôi mới xanh lại được». Bây giờ Giám Sát Viện đã gửi lên Quốc Vương đây đủ danh sách những ông lớn ăn bần và thành tích nhìn thấy, tức là thứ «thuốc» công hiệu nhất. Nhưng liệu Quốc Vương Anamta có dám đụng tới thứ thuốc này chăng?

Từ lâu nay người ta đã chứng kiến những thành tích lấy lòng của nhà nước trong việc thu hồi đất công mà phần lớn những kẻ bị đòi nợ đều là những «thằng dân rách rưới», có thể, lần này mọi người đều chờ xem nhà nước đòi nợ các quan to sủng thần thế nào. Để nhận định xem Nhà Nước có thiện chí với việc bài trừ tham nhũng thật không.

Bỏ rơi vụ này Nhà Nước mặc nhiều công nhận mình chỉ giới nói mồm mà thôi.

TIN CỤT

Chết cho quê hương

SAIGON. (Tin Độc). — Tướng Đỗ Cao Trí đã tử nạn phi cơ cùng với một số người khác. Đây là vị tư lệnh một quân đoàn thứ hai của Giao Chỉ bị tử nạn phi cơ. Năm ngoái, tướng Nguyễn Việt Thanh cũng đã chết khi phi cơ của ông bị một phi cơ trực thăng Hoa Kỳ đâm phải. Tướng Thanh là tư lệnh vùng 4, một tướng lãnh nổi danh trong sạch.

Cái chết của Tướng Trí đang làm nhiều người đơng quyền xúc động. Các nước đang tham chiến ở VN đều cho rằng cái chết của tướng tướng Trí là một thiệt thòi lớn cho quân đội VN, vì ông là một tướng lãnh giỏi. Tướng Trí chết, linh hồn ông thanh thản vì đã được chết cho quê hương.

Tây tiến SAIGON! Cuộc Tây Tiến của ta đang thu được nhiều chiến thắng lớn. Cuộc Tây Tiến nằm trong chiến lược ba của chiến lược Cao văn

Viên. Chiến lược bốn là tấn công qua Bắc, đổ bộ và cắt đứt Bắc Việt từ Thanh Hóa vào Nam. Cả thế giới đang chú ý tới cuộc Tây Tiến.

Nhưng đơn vị thuộc các binh chủng anh dũng và thiện chiến nhất của ta đã được tung vào chiến trường Hạ Lào gồm Dù, Biệt Động, Thủy Quân Lục Chiến.

Hiện Bắc Việt cũng đang dồn quân về vùng biên giới Hạ Lào, những trận đánh ác liệt nhất lịch sử chiến tranh quốc cộng đã xảy ra, Bắc Việt đang cố bảo vệ hành lang máu, vì nếu hành lang này bị chọc thủng chắc chắn cả phía Nam Bắc Việt sẽ bị ép cứng giữa thế gọng kìm tấn công của quân ta. Từ biên đánh vào và từ biên giới Hạ Lào đánh xuyên hông qua.

Sự chiến thắng trong cuộc hành quân Tây Tiến đang khiến cho nhiều người tin chắc rằng chiến tranh VN sẽ được giải quyết trong năm nay.

NÓI LÁO

mã chơi

Nói lão mà chơi, nghe lão chơi
Dân đưa lật phật hạt mưa rơi
Chuyện đời đã chán không buồn nhắc
Thơ thần nghe ma kể mấy lời

VƯƠNG SĨ TRINH

Đẹp cho được việc

Cái gọi là «Hòa Đàm Paris» kéo dài đã quá nhiều ngày tháng, làm chúng ta tốn phí không biết bao nhiêu tiền mà vẫn không đi đến đâu cả rút lại, chỉ là một dịp tốt để cho Cộng Sản Bắc Việt và mặt trận GP của Him Thị Bình tuyên truyền. Mới đây, Tòa Đại Sứ VN ở Paris bị phá sau cuộc tiến quân của quân ta sang Ai Lao, người ta nói đến chuyện chánh phủ Pháp thiên vị Cộng Sản, người ta đòi đòi hội nghị Việt Nam-Việt Bắc ra khỏi Paris để đi đến thủ đô một quốc gia khác vô tư hơn.

Nhưng những phản ứng trên xảy ra ở Sài Gòn Người ta muốn làm dịu sự phản hận của dân chúng với việc thế thống quốc gia bị ngoại nhân khinh thị, nh rng khi đến Paris, người ta lại im thin thít. Người ta không dám có qua một sáng kiến nào hết trong cái gọi là Hòa Đàm Paris. Vì bọn Cộng Sản không bằng lòng đi đâu hết, rút cục, người ta vẫn cứ ở lại Paris như thường.

Kề cũng lạ. Cách đây 20 năm, Việt Minh và Pháp là từ thù, đánh giết nhau chí chặt trong 8 năm ăn gan, uống máu nhau, làm chết không biết bao, nhiều là thanh niên tài tuấn của 2 nước... để rồi 20 năm sau, hai kẻ từ thù một thời ấy trở thành... bạn hữu. Ở Saigon, 2 anh Lỗ lằm cầm treo cờ Việt Cộng để rồi đi tù. Ở Hà Nội, Cộng sản tiếp đãi chính khách Pháp long trọng hơn bất cứ một thượng khách Âu Châu nào và ở Paris, chánh phủ Pháp bênh Cộng sản VN ra mặt...

Theo thiên nghi của Gã Thâm, việc chúng ta tới Paris họp với Cộng sản BV là một trò khôi hài mà chúng ta thủ diễn vai... hề. Hề vô duyên hơn bất cứ anh hề vô duyên nào trên cõi đời này. Trước mắt người quốc tế, hài kịch «Hòa Đàm Paris» chỉ làm cho họ thêm ác cảm nếu không muốn nói là khinh thị — với chúng ta. Người quốc tế nhìn cuộc gặp gỡ Paris như cuộc họp mặt của 2 anh đây tớ đánh nhau vỡ đầu, xẻ tai, kéo nhau đến nhà chủ cũ với mục đích dàn hòa nhưng thực ra là để chửi nhau, bới xấu nhau.

Ngồi mãi...

Một Thông Cáo được đọc trên Tivi Giao Chỉ cho những người thường dân ở cõi đời này có dịp liếc mắt nhòm vào nội tình của Đảng Đùi Cui Giao Chỉ? Số là sau ngày ông xếp Pô Lít — Chuẩn tướng Trần văn Hai — rời ghế Tổng Giám Đốc CSQG, một số viên chức chỉ huy trong ngành này sợ... mình cũng đi nên mất tinh thần không làm việc được. Thông Cáo nói trên trấn an rằng: yên trí — Cứ làm việc đi, không bị đòi hết đầu mà sợ...

Nói rõ hơn, những viên chức Cảnh sát lo mất chỗ ngồi ở Trung Ương kia là những ông Trưởng Phòng, Trưởng Nha, Trưởng Ty, Trưởng Sở — nói tóm lại, là những Ông Cò Lớn — không phải là những Ông Cò Con Tép Riu ở hạ tầng. Gã Thâm nghe thông cáo trấn an trên và thấy kỳ kỳ: quả thật những Ông Cò đàn em đã không giống một ly Ông cụ nào với tác phong của Ông Cò Bự Trần văn Hai. C.T Hai khi ra đi, nói rằng: «Người chiến sĩ làm công tác gì cũng là chiến đấu cho Quốc gia Nơi nào trên lãnh thổ cũng là đất tổ tiên để lại...» Những ông cò CS hiện giờ không phải vừa lọt lòng mẹ ra đã là CS. Không phải được Trời sinh ra để làm Cò. Họ là công chức và đã là Công chức

GÃ THÂM

thì không ai có thể ngồi mãi ở một chức vụ qu cho chức vụ đó có ngon, có thơm như chức... Cò cảnh sát. Không ai có thể khư khư giữ mãi miếng dính chung béo bở, kể cả Tổng Thống. Kia tám gương Tần sáng choang Ngô Tổng Tổng anh minh cứu tinh dân tộc còn treo sờ sờ và lù lù trước mắt. Chỉ vì Tổng Thống anh minh ngồi mãi không chịu đứng dậy, không chịu «soọc tí» nên TT anh minh mới bị đòi cho 1 phát «tôm-bê a lê đi ra». Chỉ vì muốn giữ mãi nên khi bị mất, Tổng Thống anh minh không những chỉ đi tâu suốt một mình mà thôi, Người còn kéo đi luôn cả 2 bảo đệ và làm cho một lô chân tay thân bại, danh liệt, chúi mũi chúi lái cả 10 năm sau vẫn không mọc mũi sủi tâm lên đặng...

Nếu cõi đời này có cái luật ai ngồi đâu cứ ngồi mãi ở đó thì chuyện ngồi mãi đó thiên hạ đã làm từ lâu lắm rồi, không cần phải chờ đến qui ông có bây giờ. Nếu Tổng Giám Đốc CSQG ngồi mãi được thì các ông Mai Hữu Xuân, Nguyễn văn Y đã ngồi mãi, các ông Trần văn Liệu, Nguyễn ngọc Loan đã ngồi mãi từ khuya.

Chuyện cũ

Nhân chuyện các ông Cò lớn CS lo âu vì phải ra đi nên mần việc hồng được, GT bèn nhắc đến vài chuyện cũ vẫn làm thắc mắc những cảnh sát viên cấp dưới từ nhiều tháng nay. Đó là chuyện Cảnh Sát đóng tiền Xã Hội và tiền Cứu Trợ Từ Tuất rằng rúc mỗi tháng. Hai khoản tiền này được «ô tô ma tít» trừ vào lương của cảnh sát viên, anh nào không muốn đóng cũng không xong: mỗi CSV đóng 10 đồng Quỹ XH và 10 đồng Cứu Trợ một tháng chỉ cần tính 100.000 CSV mà thôi, số tiền trên mỗi tháng đã lên nhiều triệu bạc.

Trước đây, lâu lắm rồi, GT không nhớ rõ vào thời Đại Tá Liễu hay Chuẩn Tướng Loan nắm quyền Tổng Giám Đốc CS, chỉ biết thời đó ông TTD đã là Chánh Sở Tâm Lý Chiến Tổng Nha CSQG, có xảy ra một vụ lọa về bảng danh sách CSV chết vì công vụ. Thời đó tờ nhật báo TS đã móc ra vụ này bản danh sách CSV tử trận mỗi tháng có đều đều là 50 người. Tháng đó Sở TLC gửi bản danh sách cũ của tháng trước cho anh em. Báo TS đưa ra vụ này, sở TLC giải thích: lỗi ở nhân viên kế toán chưa làm kịp bản danh sách mới, nên giữ bản danh sách cũ đi cho kịp kỳ... lương.

Đó là một chuyện khó hiểu. Thế rồi sau đó, người ta bỏ luôn việc gửi danh sách CSV tử trận cho... tiện việc, người ta chỉ cho biết rất sơ hoặc yếu lược là có 50 CSV rời bỏ cõi đời và bản phận của CSV còn lĩnh lương là phải đóng 10 tí !!

10 tí tiền cứu trợ và 10 tí tiền Quỹ XH một tháng với một người nó không là bao, nhưng với 100.000 người nó to. Có thể nói là to lắm nữa là khác. Ngược lại, anh em CSV cò con chẳng may có đau ốm, xin được của Sở Xã Hội vài hộp sữa con chim... vất vả lắm.

Chuyện cũ nó là như thế. Anh em CSV đều mong có sự thay đổi về khoản tiền nộp này... cho đỡ nản. Trường các vị có quyền và có trách nhiệm nên lên tiếng cho anh em đỡ thắc mắc, Chắc các vị đã làm được nhiều việc hữu ích lắm cho tập thể CSV qua số tiền anh em góp hàng tháng này nhưng chỉ vì không thông báo nên anh em chưa được biết đó thôi.

nhỏ
lông
báo

CÔNG TỬ HÀ ĐÔNG

Vòi rồng, vòi tiền

Tin Roi Tựa đánh đi từ Ca Na Đa cho biết Liên Hiệp Cứu Hòa Thế Giới họp Đại Hội Thường Niên năm 1971 ở Mông Tê An xứ Ca Na Đa vừa gửi điện văn khẩn thiết và trang trọng mời cho bằng được — với bất cứ giá tiền nào — Phái Đoàn Cứu Hòa Giao Chỉ sang đó dự Đại Hội — Nghe nói trong thời gian gần đây, danh tiếng của Đội Vòi Rồng Giao Chỉ đã

Vang dội trên thế giới... Sở... Cứu Hòa của nhiều nước rất muốn học hỏi kỹ thuật chữa lửa» thầ sâu quý khốc của Giao Chỉ.

Cũng nghe nói cứu Hòa Giao Chỉ còn làm cao — vì chưa đúng giá nên chưa chịu đi — nhưng 1 phái đoàn đại diện đã được thành lập. Những đội viên Cứu Hòa xuất sắc nhất trong cuộc chữa cháy Chợ Cầu Muối trước Tết Tân Hợi đều được tuyển lựa vào phái đoàn này để đem ngón nghề đi biểu diễn xứ người.

Bản nhất thiên hạ

Nhỏ lông báo Giao Chỉ tuần qua trong mục Xe Cán Chó, Công Tử Hà Đông thấy có màu tin bản : anh Ca Sĩ có cái tên là LINH CHÈ bị thura bót vì tội dụ dỗ gái vị thành niên !!

Qua mấy ngày sau, cũng trong mục Xe Cán Chó lại thấy có tin anh ca sĩ kia không hề hấn gì cả, trò dụ dỗ và ra cò bót chỉ là một đồn «dang» cho tên tuổi của anh thêm... «sáng»!!

Thật là một nhục nhã cho giới ca há Giao Chỉ nói riêng và cho thanh niên Giao Chỉ nói chung khi có những thứ ca sĩ dung nhan bản tiện, cà là đùn... như 2 anh Giang Tử và Chế Linh đêm đêm vác mặt lên màn ảnh nhỏ Ti Vi, Con trai bản đến như Chế Linh, Giang Tử, mà còn làm được ca sĩ Ti Vi thì ở cõi đời này, bất cứ ai cũng có thể và có thừa quyền làm ca sĩ.

Tin anh em ta cứu chị Lê văn Trương

Trên Con Ong tuần trước, văn hữu Hoàng Hải Thủy mượn mục này của Công Tử HD để đăng bức thư ngỏ, kêu gọi anh em văn nghệ sĩ góp tiền cứu giúp chị Lê văn Trương qua cơn ngặt nghèo. Lời kêu gọi được anh em hoan nghênh nhiệt liệt. Nội trong buổi sáng thứ bảy 20-2-71, đã có từng này người sốt sắng hưởng ứng :

- Anh Trần Tấn Quốc gửi giúp 5.000 đ
- Bạn Minh Võ ————— 10.000 đ
- Him ————— 2.000 đ
- Nhà xuất bản Chiêu Dương — 10.000 đ

Các bạn có lòng đem tiền lại CON ONG, nếu không có H.H. Thủy, xin trao lại cho bạn Nguyễn Mai, Nhân Viên Tòa Soạn C.O có mặt thường trực tại đây.

Rất mong được sự hưởng ứng của các bạn.

Chim giả, chim lậu

Giống Chim Cút tiếng gáy tuy rằng không lớn là bao, nhưng đã át giọng được cả những biến chuyển của thời cuộc.

Mới đây một trại Chim ở Chợ Lớn đã chơi vài bà nhón khá đau. Theo tiết lộ của báo chí, thì những bà nhón trên sau khi đến trại Chim, người chủ trại cho biết chim của anh ta còn để tại phi trường. Muốn mua thì đặt tiền cọc rồi vào trong ấy mà lấy. Bà nhón sợ đề lâu đưa khác sẽ bắt mất chim, nên vội thỏa thuận rồi đem ô tô vào phi trường chờ chim về. Nhưng ra đến công phi trường bà lớn bị chặn lại và phạt mỗi chú chim 4 xén vì là chim nhập cảng lậu. Chưa hết, về đến nhà bà lớn thấy chim có vẻ không năng làm ái tình, cũng như cóc chịu đẻ đá, bèn nhờ tay sành chơi chim lại xem dùm mới ngã ngửa ra rằng chim của bà giống bà Dân Biều Hoa, đã nín đẻ từ khuya !

Bà nhón nào đó bị Chú Ba chơi một hơi luôn hai phát kể ra cũng khá đau. Nhất là lại bị chơi bằng chim lậu và chim bắt lượ.

Một tuần người Bảy ngày việc

● THIÊN KHÔI

Thiết Hồ Điệp

Báo chí Mỹ vừa tặng cho bà nghị Nguyễn văn Thơ một mỹ hiệu Thiết Hồ Điệp, tức con bướm bướm sắt. Cũng có báo gọi bà là con diều hâu cái. Bà Thơ hiện đang công du xứ Mỹ, và bà vừa mở một cuộc họp báo tại Hoa Thịnh Đốn. Người đẹp mà mở cuộc họp báo, nhất là người đẹp lại màn chính trị nên các chánh khứa Mỹ đến để ủng hộ tinh thần bà rất đông.

Mấy tháng nhà báo Mỹ (xin lỗi được mượn tạm ba chữ «thăng nhà báo» của Phó Vương Giao Chỉ) đã tưởng bà liễu yếu đào tơ, tóc rất dài mà trí rất ngắn, nên đã quay bà tới bởi. Nhưng người đẹp dồi dào công lực, thừa thái hòa hậu đã tung chông đỡ được hết. Bà câu hỏi mà báo chí Mỹ đặt ra với bà là cuộc bầu cử sắp tới, vụ tấn công Hạ Lào và vấn đề liên hiệp. Họ hỏi bà có ủng hộ ông Dương Văn Minh không? Người Mỹ lúc này có vẻ chú ý hỏi kỹ tới vai trò của ông tướng lớn này. Bà không đáp ngay vào câu hỏi, mà chỉ đáp một cách lo lắng con cá vàng: «Tôi biết ông ta là một tướng lãnh, nhưng tôi không được biết ông ta như một lãnh tụ.»

Câu đáp có vẻ đúng sách vở chính trị của một người làm chính trị khôn ngoan. Bà Thơ vốn đã khôn ngoan, lại bấy lâu ở trong khối xã hội dân chủ, trong ủy ban ngoại giao của người nghị sĩ khôn ngoan Thượng Viện là nghị sĩ Đặng Văn Sung nên càng khôn ngoan hơn nữa. Nếu qua câu trả lời trên bà Thơ đã chứng tỏ được sự khôn ngoan chính trị của mình, thì những câu dưới đây chứng tỏ được bà đã nắm vững lập trường của những người Quốc Gia và lập trường của Tổng Thống Thiệu. Bà đã ủng hộ cuộc tấn công qua Lào của ta, vì theo bà hai nước Lào-Miền có liên hệ tới Giao Chỉ quốc nhiều. Bà cũng đã kiên định được ý chí khi đáp câu hỏi về chuyện liên hiệp, bà nói rằng: Tôi đã dứt khoát với CS. Khi chiến đấu tôi chiến đấu đến cùng và không khi nào tôi chấp nhận sự liên hiệp với CS. Bà Thơ đã đưa ra một thí dụ rất đần bà (hôn nhân với người nữ như một ám ảnh không rời) «Liên hiệp cũng giống như một cuộc hôn nhân, phải có sự tin cậy lẫn nhau và phải có sự hòa hợp, Tôi thì không tin cậy CS chút nào.»

Con bướm bướm sắt duyên dáng đã nói đúng, cuộc hôn nhân nào mà không cần hai yếu tố tin cậy và hòa hợp, mà CS nếu không mắc bệnh kiêu căng, bạo dâm cũng mắc bệnh lạnh lùng thì làm sao hòa hợp cho được, nhất là CS lại có tính tráo úa lọc. Bà Thơ đâu còn là một gái vị thành niên ưa thích nghiêm chiến trường hơi nhiều thì sao này bà «lấy» nó chứ.

«Dân chủ pháp trị» bốn tiếng nào nùng ai oán

Dân biểu luật sư Nguyễn Khắc Tân, người đã từng cãi cho hung thần Đặng Sĩ và phún Ngô Bá Thành vừa làm một cuộc tiền vận động tranh cử tuyệt đẹp, ông phanh phui vụ nhà lao Biên Hòa đã cho tù đánh tù một cách dã man để vọt ra bạc, sau khi phanh phui chuyện một số quân cảnh ở đây đã «lộng hành». Mới ngoài tết mà QC đã kéo đi bắt rồi đánh đập người ta tại chỗ. Người đây là một đoàn viên Nhân dân tự vệ, thấy bạn bị đánh, các đoàn viên NDTV bắn súng thị oai can thiệp, nhóm «lộng hành» phải chạy, đe dọa sẽ trở lại bắt hết, và họ đã trở lại với một «lực lượng tăng phái» dưới quyền chỉ huy của một ông Đại Ủy. Cuộc «hành quân» này kết quả 7 tên tù binh địch, tức 7 anh NDTV bị bắt cùng với 6 khẩu súng về ty. Tại ty 7 tù binh lãnh 1 trận đòn thù hội chợ, rồi sau đó bị tổng giam vào lao xá, các tù binh lại được cai ngục cho tù cũ tàn những trận om xương. Theo dân biểu Tân, các đoàn viên NDTV trong xá mà họ bị quân cảnh bắt đã tự động từ dịch để phản đối.

Chẳng hiểu Tướng Trí, người đa đoan công việc tới giờ phút này đã biết sự việc chưa, và ông Tỉnh, người thực thi chánh sách quốc gia, cũng là người có nhiệm vụ làm sáng tỏ chính nghĩa, xây dựng chế độ dân chủ pháp trị, ông sẽ tính sao về chuyện này. Bốn tiếng «Dân chủ pháp trị», nói theo giọng cải lương của ông già hết gân Trần Văn Hương thật «nào nùng ai oán».

Nên gán tội tình rồi cho giải nhiệm

Sau khi Tề Tướng quyết định rút lại sắc lệnh 006171 vì vi luật, vi hiến, thì ba người đã từng tuyên bố là sắc lệnh đó không vi hiến, vi luật ở đây đang bị báo chí chơi cho những đòn tới tâm mặt mũi. Có báo nói nếu họ gì gì đó thì nên tự từ chức cho đẹp, còn không thì Tề Tướng nên gọi họ vào dinh, gán cho họ một «trung thành bội tình» rồi ký giấy bãi nhiệm họ. Bởi chúng chính những người thuộc loại Thụ Điều Dịch Nha này đã đặt sự trung thành không đúng chỗ, do đó thay vì làm sáng tỏ được chính nghĩa, họ đã bôi đen thêm. Cũng có báo đề nghị Tề Tướng hãy nọc tác giả sắc lệnh trên ra mà phết cho mười roi vào đít, vì chính sự «ngu dốt» của họ đã làm Tề Tướng mang tiếng.

Cờ, kim quả khác nhau, cớ nhân quan niệm trung thành là người dám liều chết can vua đứng làm điều sáng sủa, hại dân, hại nước, còn ngày nay trung

thần là xúi vua làm điều bậy để mong giữ vững ghế ngai.

Trong những trung thần loại Thụ Điều Dịch Nha trên, có một người đã nửa đời vào tù ra khám đấu tranh cho dân chủ, nhưng nay có tí danh lại muốn áp dụng chế độ độc tài, dù cho độc tài sáng suốt. Ôi buồn thay cho sự sáng suốt của một người... «Y như cái bình vôi, càng sống càng tối. Càng sống càng bé lại».

Tin cuối cùng cho hay «ông bình vôi» đã cải chính là mình không bao giờ lên tiếng ca tụng sắc lệnh 006171 là không vi luật, vi hiến.

Thiện chí tối đa

Quan Tổng bộ Ông Loa sau khi công du về đã tuyên bố rằng, sự rút lại sắc lệnh 006171 của Tề Tướng đã chứng tỏ một thiện chí tối đa của nhà nước với báo giới. Có lẽ quan Tổng dạy hơi lần. Sắc lệnh 006171 tuy có ảnh hưởng trực tiếp tới sinh hoạt Báo giới là kim hãm sinh hoạt đó, nhưng sắc lệnh này khi chưa rút lại nó cũng đã là một vết mực đen trên nền dân chủ đích thực của chế độ ta. Bởi nó cũng là một sắc lệnh mà toan tính vượt mặt đạo luật về báo chí đã do quốc hội biểu quyết và Tổng Thống ban hành. Tề Tướng khi rút lại sắc lệnh đó là Tề Tướng đã chứng tỏ rõ tinh thần phục thiện của nhà nước, Tề Tướng đã bôi một lớp sơn thật tươi cho chế độ, đem lại lòng tin cho toàn dân với chế độ. Báo giới phản đối sắc lệnh là cũng muốn làm đẹp cho chế độ, một chế độ dân chủ đích thực chứ không phải một chế độ dân chủ... độc tài.

Quan Tổng nói nhà nước tỏ thiện chí tối đa với báo giới khi rút lại sắc lệnh, phải chăng nếu sắc lệnh không được rút lại thì đó là thiện chí tối thiểu hay không có thiện chí? Nếu liên hệ ý đó với lời nói của quan phụ tá, sắc lệnh đã đem một luồng gió mát tới cho sinh hoạt báo chí thì quả báo giới ở đây quá ngớ ngẩn, tại sao lại không hưởng cái thiện chí tối thiểu hay không có thiện chí cùng với luồng gió mát kia, mà đi hưởng cái thiện chí tối đa do Tề Tướng ban cho làm gì. Khó quá, sống được dưới chế độ thiện chí đa hay thiếu này quả là khó quá.

Người Mỹ xây thêm chuồng cạp Côn Sơn

Tờ Tin Sáng, một tờ báo mang danh là đối lập với nhà nước vừa tung ra một cái tin đặc biệt. Tin hai chính phủ Việt Mỹ (tại sao lại hai phe Việt Mỹ?) đã giao cho hãng RMK-BRJ lãnh thầu xây cất ba dãy xà lim biệt lập, mỗi dãy 96 xà lim, cộng chung 288 xà lim tất cả. Vẫn theo tờ Tin Sáng, khế ước xây cất do hãng thầu Mỹ trên ký kết với chánh phủ, không nói rõ Việt hay Mỹ là 400.000 đô la, tính theo hối xuất chính thức là trên 100 triệu bạc VN. Dự án xây cất này là một trong 10 dự án ưu tiên được cung cấp vật liệu và nhân viên.

Tờ Tin Sáng dường như nắm đủ tài liệu vụ này nên tiết lộ rõ là ngày 6-2 tức là cách đây mấy ngày, 10 xe Portra kamp có máy điều hòa không khí được chuyển ra Côn Sơn để làm phương tiện nơi ăn chốn ở cho 9 nhân viên Mỹ, 1 nhân viên Pháp, 8 chuyên viên VN và phụ tá. Người điều khiển chương trình xây cất là ông Ray Summers đã ban lệnh sẽ thanh toán ngay người nào dám đem máy hình ra Côn Sơn. Hiện dự án xây cất mang bí số S 623170 được giữ rất kín.

Rất mong rằng cái tin đặc biệt này là một loại tin vịt nghe qua rồi bỏ. Từ hơn 20 năm nay, chiến tranh giông dã và người ta đã từng nhân danh tình trạng chiến tranh, tình trạng chính trị để bắt giam quá nhiều người. «Nhất nhật tại tù, thiên thu tại ngoại» chẳng ai muốn mắc vào vòng lao lý, mà ở cái tình trạng đặc biệt này, nhiều người vẫn bị đưa vào vòng lao lý một cách thật oan uổng, ngày được minh oan, hay ngày hết cơn hoạn nạn theo số tử vi được ra thì cũng đã thân tan ma đại.

Nhà mát SƠN HẢI

24, Phạm-phú-Quốc — Vũng Tàu — Điện thoại số 180

Tất cả phòng đều có máy lạnh và tủ lạnh. Đầy đủ tiện nghi, nhiều bóng cây mát mẻ, có sân rộng cho trẻ em đùa giỡn, chỗ đậu xe bảo đảm, có sân thượng dành cho quý khách ăn uống vào buổi chiều tối rất yên tĩnh và nên thơ. Mỗi phòng rộng rãi đủ cho gia đình đông con. Có chớp bóng nhiều phim thật hay để quý khách giải trí tối thứ bảy từ 21 giờ 30 đến 24 giờ 00.

Xin quý khách vui lòng ghi tên trước tại hãng chánh:

SƠN-HẢI Số 84C-86-88, Bù Chu — Saigon — Điện thoại: 24-596 —

VIÊN NGỌT DỄ UỐNG
CHỮA BỆNH NHIỄM TRÙNG

COTRACYN

- 2 TRỤ-SINH (antibiotiques)
- 3 KHÁNG-SINH (sulfamides)
- SINH-TỐ B12 (vitamine B12)

XIN NHỚ NHÃN HIỆU TRÁI TIM

VẬN MỆNH VIỆT-NAM

QUA ÁNH SÁNG THẦN SỐ HỌC

(Tiếp theo kỳ trước)

Theo phương pháp, nạp âm ngũ hành của phương Đông thì năm Ất Dậu 1945 thuộc Thủy, Tuyên Trung Thủy (Nước trong khe, trong suối) thuộc cung Chấn. Như vậy ta thấy dù là xét theo Âm hay Á thì năm 1945 vẫn là năm thuộc Thủy. Nếu xét riêng về thì Ất là âm mộc còn Dậu thì thuộc Kim. Âm mộc là loài cây khô, cây chết trái hẳn với Giáp là dương mộc tượng trưng cho loại thảo mộc đang nảy nở xanh tươi, sum suê, tốt lành. Chữ Ất là chữ không tốt. Đã có bài thơ bàn về Chữ Ất như sau: «Chữ Ất biến thành chữ vong. Nhà cửa tiền tài ắt hóa không. Gia súc chăn nuôi thành thất bại. Vợ chồng biển cả thực đau lòng. Như vậy các năm mang chữ Ất, Ất Dậu, Ất Sửu, Ất Mão v.v đều không được tốt, người mang tuổi Ất rất vất vả, trừ khi được ngày, tháng cực tốt để chế bớt cái xấu đi.

Trong Lục thập hoa giáp, Ất Dậu được đặt tên là gà gáy buổi trưa, trong khi Kỷ Dậu tốt hơn nhiều được gọi là gà gáy sáng. Gà mà mãi đến trưa mới gáy thì gà đó thật hết xài, đúng là loại gà nuốt đất thung, gà chết. Trong Kỳ Môn độn giáp, bàn về quẻ Chấn nói như sau. Chấn số 3 thuộc Thương môn. Chấn ở cung Mão là giờ của vùng Thái Dương bắt đầu mọc, là giờ phát tiết, là sự lôi đình. Nên xuất quân cầm giữ, về chính trị là phản động. Các hương thân cứ nghĩa binh để cự địch. Theo lời bàn về bát quái loại thần thì Chấn là sấm, là rồng, là màu huyền hoàng, vàng mà có sắc đen, là mở rộng ra, là quyết định gấp rút.

Kết hợp những cái lật vật trong sách vở nêu ra về năm Ất Dậu, ta phải giải đoán ra sao. Ta thấy thật rõ, Chấn thuộc hướng Đông, tượng sấm, động đất là sức mạnh nguyên nhân, động lực, là sự tiến triển và vận chuyển, lẽ ra các Nho gia của ta về thời ấy cần giải đoán là nước Nhật (ở phương Đông) đã giúp cho ta một dịp may để phục quốc, nên nắm thật chắc lấy cơ hội, một mặt mở rộng nội các thu dùng tất cả các nhân tài khuyh hướng chính trị, mặt khác quyết định mau chóng là phải tiêu diệt các lực lượng phá hoại. Chấn cũng có nghĩa là phía bên trái, tả phái. Nếu quyết định như thế thì nước nhà đâu có bị tai họa như đã chịu? Nhưng thiên cơ đã định, nên lúc đó không ai sáng suốt nghĩ ra, không ai ngờ là Cộng Sản lại quý quái gian ác đến thế. Cho nên vua Bảo Đại đã cho là đặc sách khi thoái vị trao trọn quyền hành lại cho Việt Minh.

Lẽ ra phải là vàng thái dương bắt đầu lên cao, lẽ ra phải là con rồng vàng vẩy dù cho nó bị nám đen chút ít chứ không hoàn toàn vàng chói lọi, lẽ ra thì nước ta phục sinh nhưng chỉ vì không ai dám cá gan lãnh trách nhiệm, ai cũng sợ lỡ ra làm mất độc lập thì mang tội với lịch sử nên đã để cho Sao mộc vào giờ Mão. Thời gian đã trái khoáy, gà gáy buổi trưa lại thêm việc quyết định của người thêm trái cựa cho phép; sao mộc vào ban ngày thì hỏi làm sao nước nhà phú cường cho được. Hỏi làm sao mà nước Việt chúng ta chẳng tang tóc đau thương 25 năm nay rồi. Tôi không tin là các học giả trừ danh như cụ Trần Trọng Kim, ông Hoàng Xuân Hãn và còn biết bao cụ khác có cảm tình với vua Bảo Đại lại không thông thạo Kinh

Bài của TRÙNG DƯƠNG

Dịch và lẽ âm dương ngũ hành biến hóa, nhưng lúc đó việc nước cực kỳ rối ren, chắc gì các cụ có thì giờ ngồi bấm số, hay ngồi tính lẽ cát hung tấn thoái, duy có người Nhật chắc chắn hiểu được thời sự phân nào nên đã đề nghị đem quân giúp loạn Cộng Sản giúp nhưng Bảo Đại đã từ chối.

Hai mươi lăm năm máu lửa

Cô Thúy Kiều trong Đoạn Trường Tân Thanh của thi hào Nguyễn Du chỉ mới lưu lạc có 15 năm mà đã thân tàn ma dại chán đời đến không muốn tái hồi Kim Trọng. Nước Việt Nam trải qua các cảnh đau đớn gấp ngàn lần, cô Kiều và đến nay tròn 25 năm mà chưa biết hồi kết cục ra sao. Chỉ biết sau khi cả triệu người chết đói, sau khi vua Bảo Đại oanh liệt tuyên bố cầu bất hủ: «Trẫm thà làm dân một nước độc lập còn hơn làm vua một nước nô lệ» thì cơ Vem bay giữa cái thời cơ mà lẽ ra phải để cho mặt trời mọc. Vì sao chỉ đặc dụng ban đêm lại mọc ra lúc ban ngày nên sao ấy đã đem lại bao nhiêu đau thương. Chắc lúc đó các nhà lý số, sau khi khoan khoái với độc lập, có thì giờ suy gẫm về lý số đã giết mình rồi thở dài hồi hộp chờ đợi tai họa sắp xảy ra. Vì, các cụ chưa thể quên, quên làm sao được vì mới chỉ vài tháng trước đây đứng hơn là sau ngày mùng 9 tháng ba sau khi Nhật đã lật đổ Pháp và trao độc lập bánh vẽ cho Việt Nam ta, vua Bảo Đại đã trưng cầu hiền tài để vẽ cho nước Nam mới độc lập một lá cờ mới. Sau khi duyệt xét hàng chục đề nghị, nội các và vua đã chọn lá cờ màu vàng trên có quẻ Ly màu đỏ. Quẻ Ly là hình 3 gạch song song với nhau nhưng gạch ở bên trong, gạch ở giữa lại bị đứt ra làm hai đoạn. Hai gạch liền tượng cho Dương còn gạch đứt ở giữa tượng cho Âm. Nhiều người nói rằng vì vua Bảo Đại lấy lá cờ chữ Ly làm quốc kỳ nên nước ta đã bị chia đôi. Tôi không tin như thế vì nếu nói thế thì cứ mỗi gạch là một xứ hay sao, và nếu thế phải chia ba và xứ ở giữa lại bị đứt ra làm hai sao? Điều quan trọng làm các tay lý số toát mồ hôi sợ hãi vì lá cờ chữ Ly nhắc cho ta nhớ lại Bản Mệnh nước ta là Hòa. Ngay từ khi lập quốc, người Tàu vì ghét sợ nên rủa ta là Xích Quỷ, còn phần ta, ta vẫn nhận là Viêm Bang, xứ nóng. Ta lại ở miền

của Á Châu. Nước ta thực là tương hợp với địa chí, Ngọ hay quẻ Ly. Quẻ Ly số 9 thuộc Canh Môn. Ly ở chính Nam, Bình Hòa, là cái tinh túy của Bình Định. Nên tuyên binh đột trận phá vây. Ta thấy nước ta chất hòa, lửa mà gặp năm Ất Dậu thuộc thủy, thủy khắc hỏa nên năm Dậu 45 đem nhiều điều không tốt cho ta. Nếu nước được tay tài giỏi lèo lái thì hưng thịnh như lửa cháy bùng bùng đâu có gặp nước cũng vô hại. Nhưng năm 45 nước ta đang rối ren, cuộc chết đói cả triệu người khiến sinh lực quốc gia suy kiệt đi nhiều, nên cái chất thủy của năm Dậu mới có thể làm hại. Ngon lửa yếu ớt vừa mới nhen lên chưa kịp nuôi cho cháy lớn lại bị nước tạt vào thì thật là đáng ngại. Các cụ sờ đi toát mồ hôi lo sợ vì suy thêm thấy sao vàng của Việt Cộng hay nói chữ là Kim Tinh, vậy cái Tinh của chất Kim hay sinh ra Thủy của năm Dậu lừng thêm và sự bách hại chất của nước ta là đều ắt phải có!

Vì vậy nên khi đoàn quân Tàu lũ lượt kéo sang, đáng gây cho dân một lo sợ là lũ chết đói chết khát ấy cứ ở lý không chịu về thì lại có sự đảng tranh, đảng phái sát hại nhau để quyết chiếm cho kỳ được độc quyền yêu nước. Than ôi khi mà thời thế đã đảo điên thì ai gian manh quỷ quyết bao nhiêu kẻ đó sẽ thắng. Cho nên Việt Minh đã loại đảng phái quốc gia một cách mau lẹ. Quân Pháp tái chiếm Việt Nam càng là cái cớ để Việt Cộng hô hào đoàn kết chiến đấu chống kẻ thù chung. Kẻ mà họ gọi là kẻ thù, kẻ mà họ bắt dân cực khổ chiến đấu trong bao nhiêu năm trời chính là kẻ mà họ không ngăn ngại bắt tay mặc cho quốc gia bị tàn phá miễn sao có lợi cho Đảng là được. Chiến tranh bùng nổ tại Nam Bộ ngày 23/1/45 và ở ngoài Bắc ngày 19/12/46 mặc cho ông Hồ van lạy Pháp để ký hiệp ước bộ 6/3/46 nói theo tiếng Pháp là hiệp ước Mars 6 (Mác Xít) và thỏa hiệp ước Fontainebl. Chiến tranh tàn sát biết bao nhiêu dân Việt trong tám năm vì đến 1954 mới có hòa bình với sự cắt đôi đất nước. Cụ Ngô Đình Diệm lãnh đạo miền Nam, đem hy vọng lại cho toàn dân nhưng sớm trở thành độc tài và bị chết theo chế độ chính mạng 1-11-63 bùng lên. Tại miền Bắc bọn Cộng Sản tuy được hòa bình nhưng chúng đâu để dân sống yên, chúng tổ chức những cuộc đấu tố khiến trời long đất lở (chữ của Hồ Chí Minh). Rồi vì không tổ chức được cuộc bầu cử để thống nhất đất nước vào năm 56, chúng bắt đầu quấy rối ở miền Nam. Hành động này khiến cho miền Bắc phải ăn hàng triệu tấn bom. Cả hai miền cùng tan hoang rách nát. Chỉ có dân là ở cổ ra chịu vì hai đảng anh hùng, hai vị lãnh tụ Hồ Chí Minh và Ngô Đình Diệm cùng thành ra người thiên cò. Duy đất nước Việt Nam còn tồn tại mãi nhưng đang đau xót và hoang mang không hiểu tương lai còn những trò gì nữa. Hồ Chí Minh chết ngày 3-9-68, sau khi ra lệnh cho quân mình nổi dậy ở hàng chục đô thị miền Nam nhân dịp Tết Mậu Thân 68 mà thất bại thảm thương. Hòa Hội Ba Lê khởi sự từ 13-5-68 cứ dây dưa, lằng nhằng như ta đã biết trước, kinh nghiệm hòa hội Bàn Môn Diếm bên Cao Ly.

Chúng ta hết sức tức giận, chúng ta vô cùng uất ức thấy giang sơn gấm vóc của tổ tiên để lại cứ bị những thế lực ở tận đâu đâu thao túng. Nhất là cái hận chia hai đất nước. Khi còn nhỏ cắp sách tới trường học nghe thầy giảng lịch sử có ai không buồn giận n giông sông Gianh chia cắt hai miền chỉ vì hai giòng họ tham quyền cố vị và không tự nhủ là sẽ cố gắng hết sức để đem tài ba của mình, về lại thời đại Lý Trần rực rỡ? Vậy mà chính chúng ta lại phải sống ng trở lại thời sông Gianh với dòng Bến Hải!

Những năm lịch sử phân ly

Có người cho rằng Ông Hồ thực tâm yêu nước nhưng vì thời thế nên phải dùng chủ nghĩa Cộng Sản và sau đó bị dính mắc chủ nghĩa. Chính Jean Lacouture, người Pháp, tác giả một cuốn sách nói về cuộc đời nhà cách mạng này cũng cho rằng chủ tịch nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa là người quốc gia và ông luôn luôn đặt nặng quyền lợi quốc gia trên quyền lợi của chủ nghĩa (?). Có người viện dẫn bài thơ cụ Hồ đề ở đền Kiếp Bạc để quả quyết cụ vẫn tin tưởng ở thần thánh và ở lịch sử.

(kỳ sau tiếp)

LÒ BÁNH MÌ ĐIỆN

WĨNH-CHẤN

ĐẠI LÝ GẠO - ĐẠI DIỆN DỊCH VỤ BỘT MÌ

32 Khu Hòa Bình
ĐALAT

242, Phan Đình Phùng
ĐALAT

ETERNA

(HỘP 18 ỒNG)

— TRẺ LÂU — KHOẺ MẠNH — YÊU ĐỜI —
(Bán tại các nhà Thuốc Tây)

GASTER

Chuyên Trị: ĐAU BAO TỬ — ĂN KHÔNG TIÊU
Ợ CHUA — ĐÀỖ HƠI — SINH BỤNG
(Bán tại các nhà Thuốc Tây)

Sư nói sư phải vãi nói vãi hay!
 Ông Thượng Hoàng Thế Phiệt, tục gọi là Hiệp sĩ thành Rô Ma, cố vấn hội phụ huynh học sinh đã tổ chức trước dư luận rằng, cái Bộ có Giáo dục đang âm mưu phục hồi lại các chế độ thi cử từ thời Tây để lại bằng cách ra một Thông tư tách các trường Trung và Tiểu học. Hiệp sĩ thành Rô Ma dọa là sẽ vận động một cuộc bãi khóa gồm có 2 triệu học sinh tham dự để phản đối cái Thông tư phải gió thổi tả ỉ.

Ông Thượng Phiệt quả là một nhà mặt thám rất tài tình. Chẳng hiểu ông mần cách gì mà đã thường được cái Thông tư i và đưa cho báo chí coi để làm bằng cớ. Thông tư đề ngày 28-12-70 số 9540/GD do Thứ trưởng Nguyễn Danh Đàn ký.

Gọi là Bộ Uýnh Võ Rừng có khác, nên chi mạnh ai người nấy ký, mạnh đũa nào đũa i mần, cóc cần một chính sách, một đường lối chi hết.

Người ta hẳn vườn chưa quên rằng, trước đây Tổng Thống cũng ra sắc lệnh, và Thủ tướng cũng ký nghị định để cải tiến lại ngành giáo dục, sửa đổi lại toàn bộ hệ thống giáo dục Trung tiểu học cho nhập làm một. Các học sinh học một mạch từ lớp 1 đến lớp 12, như vậy con trẻ sẽ tránh được cái nạn thi vào đệ thất và thi vô đệ tam, một khi đủ điểm để lên lớp.

Nhưng cái ông Nguyễn Danh Đàn kia lại muốn chơi trời, bất chấp cả sắc lệnh lẫn nghị định, và thông qua luôn cả ông đốc tờ Nguyễn Lưu Viên hiện đang làm Tổng trưởng Bộ có Giáo dục. Ông ra một thông tư để thủ tiêu hai cái sắc lệnh và nghị định kể trên. Bộ có giáo dục làm việc nhỗ nheng như rứa, trách chi các Viện Đại Học, các trường công trường tư, rồi thậm chí các giáo sư cùng các sinh viên học sinh cứ có những sự lục đục hoài hoài.

Từ vụ sinh viên Y Khoa dọa bãi thi để đòi đốc bỏ Phạm Tấn Tước Khoa trưởng Y Khoa phải từ chức, tới việc Đại học Minh Đức mở mặt trận tam giác để đối phó mí các giới Lang Tây, với ông đốc Trần Quang Đệ và với Bộ Uýnh Võ Rừng, lại tiếp đến những vụ lộn xộn do sinh viên xuống đường đốt xe Mèo tùm lùm tùm la.

Nhà nước vườn thường rêu rao cái khẩu hiệu «thượng bất chánh, hạ tắc loạn», cấp trên toàn là những người có giáo dục mà cứ định nổi loạn hoài, cứ định vượt quyền hoài hoài, thì cái sự kể dưới nổi loạn, ầu cũng là một lẽ thường tình vậy.

Tuy nhiên, giữa Hiệp sĩ thành Rô Ma Hoàng Thế Phiệt và cái nhà ông Thứ Nguyễn Danh Đàn còn

Nền giáo dục tại Đà Lạt.

Trong niên khóa 70-71, có hai lớp sư phạm được mở tại Đà Lạt. Tất nhiên một khi đã là sản phẩm của Bộ Uýnh Võ Rừng thì người ta cũng chẳng lấy gì làm ngạc nhiên khi thấy các giới chức của hai lớp này đã tận dụng khai thác các kiểu võ rừng.

Trường sư phạm vì bao giờ cũng phải luôn luôn giữ tư cách cá nhân «sư phạm» nên đã khai giảng trễ hơn các trường khác tới gần nửa tháng. Lúc nhập học, các giáo sinh lại còn phải ề cở ra đóng mỗi người 7 bò mà nhà trường nói là để trang bị cho lớp học.

Trường sư phạm thật ra chưa có trường sở. Phải đi mượn hai lớp của trường Tiểu học cộng đồng Đoàn Thị Điểm. Sau khi nạp 7 bò, các giáo sinh tìm đi tìm lại miếng mà cũng chả thấy qua một dấu vết nào mà người ta gọi là trang bị cho lớp học. Nên chi họ coi đó như là một sự cúng dường Tam Bảo.

Trên nguyên tắc, các giáo sinh đều được cấp học bổng trong thời gian thụ huấn. Nhưng theo một văn thư của Nha Sư Phạm thì vì ngân sách eo hẹp nên chỉ có 2/3 tổng số giáo sinh được cấp toàn học bổng, số còn lại sẽ chỉ được nhận một nửa học bổng mà thôi. Nhưng bốn năm tháng trời trôi qua, chưa có một giáo sinh được thờ tay ký lãnh một các bạc. Cứ phải ăn cơm nhà vác ngà voi hoài ạ!

Vấn đề giáo dục của nhà trường cũng ly kỳ ra rít như sau này.

Theo lời một số giáo sinh cho biết thì việc tuyển lựa thành phần giảng huấn tại trường Sư Phạm đã không dựa trên tiêu chuẩn tài đức mà lại dựa trên sự thân tín và bè phái. Cũng do đây, đã

đang có chuyện đôi co ra rít. Sự việc chưa ra ngô ra khoai. Hãy còn ở trong vòng sư nói sư phải vãi nói vãi hay. Ông Hiệp sĩ thì quả quyết đó và một cái Thông tư khốn kiếp. Còn ông Đoàn thì gây đàn tung bưng mà rằng, đó chỉ là một công văn nội bộ.

Thì ra đây chỉ là một sự chơi chữ.

Thông tư mí lí công văn thử hỏi nào có khác chi nhau? Cũng tí như khi muốn nói một cách vắn hao mỹ tự thì người ta gọi là gái làng chơi là gái giang hồ, còn khi muốn sử dụng ngôn ngữ bình dân thì người ta gọi là gái điếm hoặc là nhà thờ hay maison de terre, maison close hoặc fille de joie thì cũng cùng một ruộc. Một thí dụ khác nữa: bác sĩ Viên, bác sĩ Đệ, lúc hừng lên người ta có quyền gọi vắn tắt là ông đốc, nhưng khi bốc đồng lên, người ta lại có quyền nham nhở gọi là đốc bỏ. Và ai cũng hiểu hết.

Thành lập một cái đảng Trí thức chống Cộng!

Một tờ nhật báo được coi như là có sự hỗ trợ của nhà nước vừa tung tin ra rằng, một số các cố vấn của Xếp đã khuyến cáo cho việc thành lập một tổ chức qui tụ các nhà trí thức có tinh thần quốc gia chống Cộng với mục đích loại bỏ nguy cơ cán bộ cộng sản xâm nhập hàng ngũ quốc gia. Việc qui tụ này chỉ nhằm mục đích triệt hạ sự xâm nhập của cán bộ cộng sản vào các sinh hoạt của quốc gia nhất là trong mùa bầu cử cuối năm nay.

Cũng theo lập luận của tờ báo đó thì các bộ cố vấn kia đã quan niệm việc phổ biến đường lối quốc gia bởi các nhà trí thức ngoài chính phủ sẽ có tác dụng sâu xa với quần chúng và tính cách phổ cập sẽ rộng rãi hơn là các phương tiện tuyên truyền của chính phủ. Một khi lực lượng trí thức chống cộng ra đời, chính phủ sẽ trợ giúp phương tiện để một chiến dịch diễn thuyết tự do trên toàn quốc được phát động.

Thưa đó là một sáng kiến vô cùng mùi mẫn rất đáng đồng tiền bát gạo mà từ bao lâu nay, các bộ cố vấn cứ ngậm tôm miết mãi đến bi giờ mới chịu soóc-ti-líp. Nhưng muốn cũng còn hơn là không.

Cái vấn đề của chúng ta ngày hôm nay là một cái vấn đề qui tụ các vị trí thức lại, không phải để cô lập hóa, đẩy ải các vị đó đi Kontum, Pleiku như thời Grand Kaka Nguyễn Khánh mà là để cho các vị ấy có dịp trở tài khuyến mã ra phò vua giúp nước, để lèo lái con thuyền quốc gia tới bến vinh quang.

Thế rồi một cái đảng trí thức ra đời. Và các bộ trí thức sẽ có dịp gần gũi mí lí quần chúng khổ rách áo ôm ở trên khắp nẻo đường đất nước, từ bờ sông Bến Hải đến mũi Cà Mau, và trong một cái tương lai vô cùng mờ mịt, rất có thể sẽ đi đường vi vút ra tới tận Ai Nam Quan để chinh phục quân chúng bằng cái lưới.

Cuộc chiến tranh bằng mồm sẽ đi song hành mí cuộc chiến tranh bằng súng đạn. Rất nhiều Tô Tần, Trương Nghi sẽ có dịp tái xuất giang hồ sau một thời gian dài đảng đảng nằm chũm chũn kín mít.

Những đũa thú mồm có biểu rằng, tình trạng nước ta hiện nay «nhân tài như là mùa thu, tuần kiệt như sao buổi sớm». Thật ra thì nhân tài và tuần kiệt đầy rẫy, đồ xuống sông xuống biển bầy tằm ngày không hết.

Tuy nhiên, nói gần nói xa chẳng qua nói thật, một khi nhà nước đã có ý định thành lập một cái đảng trí thức, thiết tưởng cũng nên phòng ngừa những cái sự tranh giành chiếu trên chiếu dưới. Từ trước đến nay, các bộ trí thức vườn thường có tính chả bỏ nào chịu bỏ nào hết. Bỏ nào cũng tự cho rằng mình là nhất thế giới, là chúa tể, là sắp sửa thống nhất giang hồ muôn năm trường trị đến nơi. Và mỗi bộ có một cái đảng riêng biệt, rồi tự phong luôn cho mình làm lãnh tụ.

Có ông lại tự xưng mình là học giả như bố Đỗ Đình Quý. Cái nhà ông này đã đơn thương độc mã lập ra một hội gọi là Hội Nghiên cứu văn học. Hội chả có ma đại nào ngoài con ông, vợ ông và con sen nhà ông. Hồi vợ ông sinh con gái, ông đã gửi thông điệp cho cả Đức Giáo Hoàng để loan báo tin mừng. Ông Quý cứ tưởng mình là vua, còn con mình thì là công chúa không bằng.

Có ông lại tự nhận mình là đại trí thức như đốc tờ Hồ vãi Châm. Và còn một ông khác, ông Tôn Bất Thiên thì tự giới thiệu mình là con quan, con nhà giàu, học giỏi, chưa bao giờ ăn cắp vật Lưu vong sang Hương Coong thì viết báo Ấng Lê, theo đuổi các đào kép cái lương đi Tây thì viết cho báo Lơ Mông.

Mấy cái bộ trí thức i mà ngồi chung một chiếu thì có phen uýnh nhau võ đầu ạ.

có những giảng sư dạy theo phương pháp rất mê li rừng rợn, khiếp đảm kinh hồn như hồi xưa ông Tạ Duy Hiền dạy khi làm xiếc, nếu giáo sinh làm bài sai, không giống như bài của giáo sư thì sẽ được ít điểm, còn ai chép nguyên văn theo kiểu cộp-pi công-phước, kể cả chấm, phết thì sẽ được nhiều điểm.

Một nền sư phạm hay ho như rứa chắc hẳn là sau khi mãn khóa, các giáo sinh sẽ thu lượm được nhiều kết quả tốt đẹp.

Cái đó là cái cần, có phải không hở quốc dân đồng hồ?

Lại còn bắt đóng thuế nữa

Không hẳn là thuế mà cũng gần như là thuế. Thưa đó là cái sự các trường tiểu học Dalat bắt các học sinh phải đóng niên liễm, kể cả quỹ hiệu đoàn, quỹ y tế. Số niên liễm mà các học sinh phải đóng góp lên rất cao, 1500đ một năm lận. Điền hình là hai trường tiểu học cộng đồng Đoàn Thị Điểm và trường tiểu học cộng đồng Võ Tánh.

Nhà trường đã nại cớ là cần phải phát triển trường ốc.

Bộ Kinh tế thì ra cái luật song hành, kiếm ước.

Bộ Tài chính thì bắt kiểm kê thuế vụ nay nhà trường lại bắt phải nạp tiền mãi lộ rồi mới cho vô lớp thì thiệt là một sự đau lòng sót ruột cho đồng bào rách nát có con em đi học.

Những gia đình giàu có thì không nói làm chi. Nhưng còn những gia đình nghèo rớt mòng tơi, mà lì đồng con, có năm sáu đũa chả hạn, thì quả là một gánh nặng.

Với một niên liễm cắt cở như vậy, cái nền giáo dục gọi là cưỡng bách ở bậc tiểu học đã trở thành một sự buồn cười và vô nghĩa, vì nếu đem cái số tiền ấy chia cho 9 tháng học, thì người ta sẽ thấy học phí của mỗi em sẽ lên tới gần 200 bạc.

Khi thu niên liễm, có lẽ sợ tai tiếng, nhà trường đã rêu rao rằng, việc đó là do sự đồng ý của Hội phụ huynh học sinh. Khỏi nói, thiên hạ ai nấy đều hiểu một cách hai năm rở mười rằng, các Hội trường cũng như nhân viên Ban Chấp Hành Hội Phụ Huynh học sinh đều là những phường tai to mặt lớn. Chả hạn như ở Saigon, Hiệp sĩ thành Rô Ma, Hoàng Thế Phiệt là cố vấn cho hội Phụ Huynh học sinh, mặc dầu ông Phiệt chả có đũa con nào học ở nước Mít hết. Con trai, con gái ông đều học ở bên Tây, bên Mèo hết chọi. Như thế, dù cho niên liễm có lên tới ba vạn chín nghìn một năm ông cũng cóc cần, hưởng hồ là có 1500. Và đương nhiên là Hội trường mí lí Ban chấp hành sẽ đồng ý cái rụp với hiệu trưởng về tiền niên liễm.

1.500 đối với các gia đình giàu chẳng qua như con bò rụng sợi lông, nhưng riêng đối với quảng đại quần chúng sống trong cảnh ba cọc ba đồng, lại có nhiều con thì sót lăm đũa các bộ hiệu trưởng ạ.

Rút xuống tí tí cho bà con được nhè.

ĐÁU CHƠI

VỚI SỰ ĐỜI

Tổ trác

Năm con Heo những tưởng tăng nghề nuôi lợn và dân đồ tề sẽ được Tô đái. Nào ngờ sự đời lại tréo cẳng ngồng, phát lộc vào nghề nuôi chim. Không phải chim cu, chim cò mà là chim cút.

Phong trào nuôi cút một sớm một chiều bỗng bộc phát thành cao trào. Thiên hạ đổ xô đi nuôi cút. Có người bán xe, dọn nhà, dẹp tiệm, thu gọn cả bàn... thò đê có chỗ khà đi đặt được một cái chuồng chim.

Nhiều người đã trúng mỗi, nở mày nở mặt, nhưng cũng đã có nhiều anh sạt nghiệp, nghề nuôi chim sẽ tương tự như nghề nuôi gà, đã trở thành thoái trào một cách thê thảm hơn nuôi gà nhiều.

Có một sự ngược đời đáng nói nữa là, theo tin một chuyên viên nọ thì hai Bộ kinh tế và Tài chính đang vui như một nhà tham nhũng chân chính được một chú Ba giàu hộ đến dâng hối lộ.

Bộ kinh tế thì cho rằng chim cút có thể giải quyết nạn khan hiếm thực phẩm tươi! Mẹ kiếp, thịt cút mà thể được thịt heo thịt gà thì thật quá là loạn! Một cặp cút thịt bây giờ đang hồi nuôi rậm rạp mà ít ra cũng cả ngàn đồng. Hồi rằng cái thời kiếm ước song hành này, «đưa» nào dám cả gan mớ vào lòng chim. Họa chẳng chỉ có ông Tổng Ngọc.

Bộ Tài chính thì cho rằng phong trào nuôi cút giúp dân tiết kiệm tiền và mĩ lực. Tiết kiệm mĩ lực thì đúng nhưng nếu nói rằng tiết kiệm tiền thì cần phải làm một sự xét lại. Theo thời giá một cặp cút đẻ, tối thiểu cũng lên trên 10.000 đồng, nếu cao trào nuôi cút không đứng vững được vài tháng thì liệu nó có dễ kíp trứng để bán lấy lời chăng? Có họa chẳng là đẻ trứng vàng và đẻ nhanh như máy ai-bi-em của Bộ Tài Chính.

Vậy, hồi những đồng bào thân mến nào đang tập tành hoặc dự định nuôi cút, xin hãy dành 1 phút... mặc niệm và nghĩ lại kéo bị Tô trác.

Trí thức nham nhỡ

Không ngờ nhà DB Mặc Giao bỗng nhiên nổi tiếng ồn ào vì một lời tuyên bố. Từ hồi Đệ Nhất Cộng Hòa đến giờ người ta vẫn nghĩ rằng, lời nói của DB bất quá «nó» cũng như là một thứ... «nghe qua rồi bỏ» Ấy thế mà ông MG đã làm được các nhà trí thức nham nhỡ nổi sừng chỉ bằng một lời nói. Vậy thì, kẻ như ông là một người có... tài chớ bộ!

Nhưng ông nói gì mà ác ôn cơn đờ CS vậy! Ông nói rằng thì là «... để lộ bộ mặt nham nhỡ của một số trí thức văn võ ngược thương nước thương đời».

A, chỉ có thế! xét ra lời nói đó cũng chẳng lấy gì làm hay ho cho lắm. Vậy mà cũng có người cạnh lòng, lên tiếng và sắp sửa ra mặt!

Xét về người phát ngôn, ông MG tuy là CT. TT. NG. Hạ viện nhưng nói năng chỉ có khôn chứ không biết ngoan. Mùa bầu cử đã tới dít rồi, đã chẳng biết o bế cử trí thức lại đi thọc lét họ. Ông kể như là... đại đó nhé!

Xét về người nghe tức là những trí thức nham nhỡ tức là những người đã lên tiếng đòi quyết một ông ăn thua đủ với ông MG. Các ông... to đầu mà cũng kể như là đại lắm! Ai nói mặc ai mình trí thức không nham nhỡ thì cứ anh dũng hiên ngang đâm ngực mà đòi thương đòi yêu giống. Ông Tài chánh đầu óc kiêu kễ thuê vụ mà sợ! Nay tự nhiên các ông nhận là bị chạm nọc, đòi tị thì mí li ông MG và đối phương cũng đã OK rồi, vậy thì, lao đã phóng, các ông còn chờ gì nữa mà chẳng nhào vô. Chiều hôm tới rồi. Hòa Bình chỉ còn 100 thước, đánh chạ là kẻ như «ông a ri về u» và người bỏ cuộc là người bao giờ cũng bị thua.

CHÉM RUỒI

Đàn đầu mà gầy tai trâu
Đạn đầu bắn xẻ gươm đầu chém ruồi

Họ tranh nhau hút máu dân

Tại Viện Dưới Nữ Hoàng nín để tổ khổ Nàng Kiều nhót đờ mười đầu ngón tay là đã cạo sửa nhiệm vụ Lệnh du hí nước ngoài để được đổi thêm 2400 đô lưa theo hối xuất giá chính thức. Nàng Kiều đã phản pháo kịch liệt và còn bắt cụ Bầu Gánh xiếc phải làm một phát xác nhận với A Nam thương tín là cụ có cấp cho nàng Kiều 3 cái nhiệm vụ Lệnh cùng số, cùng ngày, nhưng chỉ khác nhau có một chữ H trên và 1 chữ H dưới (số 583-H và số 583/H/H ngày 18-2-70) để nàng được tự nhiên hốt thêm mớ bạc 2400 Đô lưa với cái lý do là, chấp thuận cho nàng đi chuyển tàu vét trong cả hai kỳ hưu khóa thiếu «đít dưa» thì đây «bách nhật».

Sau cái vụ này chắc là Nữ Hoàng nín để tức đến hết nín nổi vì bị cụ Bầu Gánh chơi một phát hơi đầu, lại còn mang tiếng là tổ ầu nữa. Chỉ có nàng Kiều là thơ thới hân hoan, vừa có tiền lại vừa được cười cho thỏa mãn. Giờ này chắc là nàng đang phê phởn nơi xứ lạ quê người. Chỉ tiếc một điều anh em chiến sĩ ở các tiền đồn miền giới tuyến đã được nàng Kiều ghé thăm và ủy lạo trong dịp tết con lợn ún in vừa qua không được biết sớm cái tin này để chia vui sau cái sự chiến thắng lẫy lừng của nàng. Người ta còn nhớ trong dịp tết vừa qua, sau khi đi thăm một vòng các tiền đồn miền giới tuyến và một đơn vị ở Cao nguyên Trung Phần về. Nàng Kiều đã oang oang cái miệng tuyên bố là lính khò, lính năm đất, lính không giấy, lính không giám lấy vợ; có cả 1001 cái gian truân của lính mà nàng kể lại và nàng còn kêu gọi mấy ông nhà nước hãy lưu tâm săn sóc cho đời sống của lính. Giờ phút này đang bay bướm nơi đất khách quê người liệu nàng có mang theo hình những người lính đầu khò đang năm sương gối đất. Đất nước này đã nhiều năm chinh chiến, gian khổ của lính đã quá nhiều, người ta chỉ chứng kiến những hi sinh của người chiến sĩ mà chưa hề nghe thấy lính than van về những hy sinh to lớn ấy. Chỉ những bọn người sống sượng, chuyên dùng đầu lưỡi để thu phục lòng người, qua một vài lời tuyên bố ra cái điều ta thương lính lắm, những luận điệu yêu lính bằng mồm đó không phải người lính không biết đến, vậy mong nàng Kiều đừng «lãng lờ» với họ nữa.

Trở lại việc làm của cụ Bầu Gánh Hồi Dương liệt lão, bản dân thiên hạ đang thắc mắc vì sao mà các đảng Dân Biểu sượng thế, hết nghĩ hề rồi đến bãi khóa. Lại còn được nghỉ theo lối vay trước nữa. Bổng lộc đã nhiều, lương cao gấp cả chục lần giới Quân Công thế mà mỗi khi xuất ngoại du hí còn được bắt thêm Đô lưa giá chính thức. Trong khi đó giới Quân Công làm việc quần quật suốt ngày mà mỗi năm cũng chỉ được có mấy ngày phép. Điều này hẳn là các vị Dân Biểu hiểu nhiều hơn ai hết, rằng: tiền nhà nước cũng là xương máu của lính và là mồ hôi nước mắt của dân. Xin các đảng đừng tranh nhau uống máu và mồ hôi của họ.

Quan kính

«Cậu» Tổng Ngọc từ hồi bỏ cái lon chuẩn úy rời quân trường để đón nhận đơn vị mới ở KBC Bộ Kinh Tế đến giờ, kể ra tai tiếng của cậu cũng đã nổi như cồn cạn, nhưng xét cho cùng, những tai tiếng đó đều là danh chung của cả đơn vị CP.

Chỉ có kỳ này là một mình một một cổ cậu thành thời ngời. Đó là vụ 100 tề tiền gạo mớ gì đó.

Năm con Heo mà đem chuyện gạo mớ và cậu ra trộn thì thật là hợp người hợp cảnh cứ như là tham những với hối lộ vậy. Hóa nên GSV sau khi noi gương CP kiêng ngày sát chủ đã mở cửa tiệm bằng chuyện của cậu là một sự rất hên vậy.

Hy vọng năm con lợn này sẽ không còn cảnh cắm treo heo bỏ đói nữa.

Tiền đây, nhân nhắc đến tên cậu bị GSV hỏi thăm mà người dân lại lấy làm thơ thới hân hoan, bên mạn phép kể một chuyện cười như sau:

«Trên chuyến phi cơ C.130 của TT Thiệu đi kinh lý các tỉnh miền Trung nghèo đói, khi bay ngang Quảng Nam là tỉnh bị lụt thiếu gạo, TT bèn lấy một tờ 500 thả ra ngoài phi cơ và nói «sẽ có một người nào đó vui mừng». Tức thì, tất cả nhân viên tháp tùng đều làm theo. Hàng trăm tờ giấy 500 thì nhau bay tơi tả. Có kẻ muốn nâng bị bèn làm tới hai ba phũa, mỗi lần cả chục tờ 500. TT rất lấy làm đắc ý và mặt rờn hớn hờ, ngài phán «Dân cả tỉnh này sẽ vui mừng».

Bỗng ở cuối phi cơ, có một ký giả thò thẻ cất tiếng:

— «Nếu TT thả ông Tổng Trưởng Kinh Tế Phạm Kim Ngọc ra ngoài phi cơ thì dân cả nước sẽ vui mừng «hơn nữa» Vinh...nhục thay, ông Tổng Ngọc còn tiếc gì tấm thân phù thế mà chẳng lòng đồng không dủ để cứu dân cứu nước!

Heo chết để lại... bóng (bì, da), Ngài Ngọc nghĩ sao?

Dù sao thì Ngài cũng no cơm ấm cật rồi. Con đường cái quan loạn lộ của ngài cũng đã được hãng RMK trái nhựa láng bóng rồi, nay nếu có làm một quả cáo quan từ chức cho ra về phăng-te-di tưởng cũng nên lắm có khi lại nổi tiếng là đảng khác biết đâu! Đòi mà!

Nên làm vậy thay!

Nàng Kiều bị phạt về tội cạo lông!

Nhờ có sự tố cáo của bà đầm Trần Dạ Xoa, người ta mới biết đích xác cái tổ con chuồn chuồn: nàng Kiều trong chuyến đưa chồng con đi công du ngoại quốc, đã cạo sửa sự vụ lệnh để ăn gian trong sự đời đó là.

Cụ Chủ tịch chỉ cho phép đi khách 30 ngày, nhưng nàng Kiều đã khôn ngoan sửa chữa thành 60 ngày, qua mặt cả Bộ Ngoại giao lẫn viện Hối đoái.

Trong phiên họp bất thường vừa qua, toàn thể Cái bang đã xác nhận gian ý của nàng Kiều và quyết định phạt nàng Kiều từ nay cho đến hết khóa họp sẽ không cho đi khách tầm lum như trước.

Cụ chủ tịch giận nàng Kiều ghê lắm. Cụ biểu rằng cụ chưa cho phép nàng Kiều cạo sao nàng Kiều lại đem cạo phăng xi lô đi. Cạo như thế, trông nó còn ra cái thống chế Ti to gì nữa. Nó sẽ xúi quẩy không thể tưởng tượng được.

Liên ông thanh niên con trai, và ngay cả những bậc già lụ khụ nữa, ai cũng đều quý cái mục đó. Vậy mà lại đem cạo đi, thiệt là một sự phí của không thể tả được.

Nhưng nàng Kiều đã phớt tình nhân sự mà rằng:

— Cạo đi rồi lại mọc liền như không! Ăn thua gì.

Động mạch

Ngành y-tế, nói chung, mấy năm gần đây kể như bị động. Phải chăng ngày giỗ Tô các đệ tử đã quên cúng?

Nào Đông y và Tây y huynh đệ huých nhau. Nào BS và y tá cốt nhục hãm nhau. Bước vào năm con Heo này vụ ĐH. Minh Đức cũng ồn ào náo nhiệt vì phân khoa Đông Tây y học. Việc này đã làm cho nhiều người nghĩ rằng đây chẳng qua cũng chỉ là một sự cạnh tranh dành khứa giữa những BS trí thức thực thụ và những BS trí thức tương lai nhưng cái sức khỏe người dân vốn bị bỏ quên ở nhà xác nay bỗng được lôi ra đánh bóng mạ kền làm... bình phong. Buồn thấy nhà mồ.

Ngành cao đơn hoàn tán tây trường rằng chấy nhà hàng xóm bình chân như vại. Nào ngờ nay cũng bị tổ toi bồi hoa lá. Nhà DB Trương đình Tư và cũng là một được sĩ vừa la làng rằng thì là Dược sĩ chỉ lo đem băng For rent chứ cóc chịu nghiên cứu thuốc men gì cả.

ANNAM DI SỬ

thợ chép : HỒ ÔNG

(Kỳ 4)

Không khí chống đối, hoan hô việc kéo quân sang Lèo ngày càng căng thẳng. Các sự đời này lôi cuốn cả các Sư Thành Phố nhảy vào. Trong cuộc bàn cãi về phương thức uyển lớn để kiếm Chim và biểu tình cao đầu đòi Chim; Không hiểu có sự bất đồng quan điểm nào giữa Sư Ông Thích Quảng Đức, Thích Nhật Hoa và Sư Ông Thích Quảng Trường, khiến sinh ra to tiếng.

Sư Ông Thích Nhật Hoa nổi nóng chỉ vào mặt Sư Ông Quảng Trường và nói:

— Đít dột như anh chỉ đáng làm chú Tiều quết lá đa!

Thấy Sư Ông Nhật Hoa to con, Sư Ông Quảng Trường nghĩ rằng... đạo hữu của mình tập tỵ, hay có quyền Anh nên hơi kiêng, chỉ phản ứng chiếu lệ:

— Nhờ anh tí... Tôi cùng ngang cấp bậc đại đức với anh chứ kít sao.

— A Di Đà Phật! mày giỏi lý sự hả? Đề tao cho mày lên cõi Niết Bàn khỏi mất công tu.

Nói xong Sư Ông Quảng Đức, Nhật Hoa thò tay vào áo cà sa rút dao con chó, nhất loạt nhảy tới đâm tui bụi vào người Sư Ông Quảng Trường. Đám xong, Sư Ông Nhật Hoa le lưỡi liếm máu dính trên con dao, rồi cười nói với Sư Ông Quảng Đức:

— Thằng này ăn toàn Chao với Tàu Vị Yếu, máu nó nhạt bỏ mẹ!

Sau vụ ẩu đả hai Sư Ông Quảng Đức và Nhật Hoa bị phạt... xức thịt cây liên tù tì r tuần và đây xuống đất Hạnh Thông Tây. Việc này cả trăm niên qua bà Hồ Xuân Hương đã biết trước, nên mới có thơ rằng:

Cái kiếp tu hành nặng đá đeo
Vị gì một chút tèo tèo teo
Thuyền Tì cũng muốn về Tây Trúc
Trái gió cho nên phải lộn lèo.

Muốn biết hai nhóm chống đối và ủng hộ việc triều đình kéo quân sang Lèo, còn vì vút thêm những đường nào khác, đón coi hồi sau sẽ rõ.

Đây nói về những chính khứa một ghé và nghiệm ghé, quyết dùng mọi thủ đoạn để đưa mông vào Viện Tai Tiếng. Cái hũ gạo lớn nhất nhì Nam Ngụ. Trong số những chính khứa này có nhiều kẻ đã rục rịch bán ô tô, nhà lầu để vừa lấy tiền vận động, vừa tạm khoác cái mác bình dân cho cứ tri có cảm tình. Những kẻ này coi việc bỏ tiền ra tranh cử như chơi một canh bạc. Thua thì sẽ gỡ lại bằng... nghề riêng. Chẳng hạn anh Tu bíp sẽ chém thẳng cánh con bệnh, anh Thầy Cãi sẽ tăng tỉ người mướn cái thuê, anh thương gia sẽ đầu cơ tích trữ bán chợ đen để hốt bạc. Còn nếu chó ngáp phải rười, thì chỉ vài phũa xuất ngoại buôn lậu, hoặc bán ít chữ ký cho triều đình, là thừa gỡ lại vốn mà còn lời lớn.

Về phía những dân biểu sắp bị phứt ra khỏi cái "hũ gạo" là Viện Tai Tiếng vì sắp mãn nhiệm kỳ, đã âm thầm chạy đến Nhà Chùa và Nhà Thờ, lạy Cổ cầu Sư xin ủng hộ. Trong giai đoạn vận động này, nhóm chính khứa đều rình xem có Thầy nào, Cha nào, hắt hơi sờ mũi, chảy máu cam là tức thời đem cân nhỏ, ký tào đến thăm.

Nhiều ông Sư, ông Cổ tỏ ra có kinh nghiệm, thừa biết lũ chính khứa chỉ o bế, nâng bi mình vào những dịp tranh cử rồi chúng phân lại như chơi. Chẳng hạn như người Tu Bíp nổi tiếng phá thai trong liên danh Gân Bùn, lúc chưa vào được Hội Trường Nhất Định Đánh, thì lúc nào cũng lăm cái bỏ và cuộn giấy, chờ thầy gọi là dạ lớn chạy vào. Đến lúc đã công thành danh toại, bèn phứt các thầy cóc mây may thương tiếc. Trong số các Sư, Cổ có Thiền-Sư Thích Hòa Bình cay bọn chính khứa ăn cháo đá bát nhất. Một hôm thấy dân biểu Chạy Bàn đến thăm, Thiền Sư bực dọc quát:

— Anh còn vác mặt đến đây làm gì nữa?

— Bạch thầy con biết lỗi lắm, nhưng vì từ ngày đắc cử con bận quá thành thử không đến thăm thầy được, mong thầy thứ lỗi cho.

— Anh về đi, hôm nay tôi mệt lắm không tiếp anh được.

— Dạ đề con đấm lưng cho thầy.

— Tôi không khiễn.

Thấy Thiền Sư Thích Hòa Bình gặng quá, dân biểu Chạy Bàn sụt sùi khóc, rồi quỳ xuống mếu máo đi một đường nhạc chọn lọc:

Hôm nay con xin đến cúi đầu nguyện sám hối
những lỗi xưa...

Cái xin đức thiền sư từ bi mà xá tội cho con...
Thiền-Sư Thích Hòa Bình hăng giọng, đoạn hát:

Không, không, không... Tôi không còn, tôi không
còn thương anh nữa...

Không, không, không... Tôi không còn, tôi không
còn thương anh nữa anh ơi...

Tình đời thay trắng đời đen... Vừa vào Hạ Viện
là quên... Chán rồi nâng bệ đội đĩa...

Nghe hát, dân biểu Chạy Bàn khóc toáng lên và chạy lại nắm lấy vạt áo Thiền Sư Thích Hòa Bình đưa lên mũi hít lấy hít để, giọng rên rĩ:

— Trời ơi nếu thầy không cứu vớt, phen này con thất cử con lại phải trở về cái kiếp ma cô mà cào mắt.

Chợt đôi mắt dân biểu Chạy Bàn sáng rực lên, trong khi cái bàn tọa của Thiền Sư Thích Hòa Bình hơi nhúc nhích trên mặt ghé. Dân Biểu Chạy Bàn hỏi:

— Bạch thầy, sao con nghe mùi nước hoa ở đầu thơm quá?

— Ta... đánh rắm, chứ nước hoa ở đâu.

— Rắm thầy thơm quá. Thầy đánh vào khế mùi xoa cho con một tí đi...

Thiền Sư Thích Hòa Bình mặt lạnh như tiền nói:

— Hết đánh được rồi. Anh về đi đội khi khác.

Dân biểu Chạy Bàn thấy nhất thối không lay chuyển nổi trái tim sắt đá của Thiền Sư, liền đứng dậy phứt đít quần và nói:

— Vâng con về, để lần sau con mang theo cái lọ. Thật là tiếc!

Rời mái chùa xưa, dân biểu Chạy Bàn vội vã về nhà thay quần áo. Qua chiếc sơ mi trắng, đôi sáng đan và cái mũ li e (nón cối), Chạy Bàn có ngay cái vẻ một con chiến thứ thật. Ngắm mình trong gương, dân biểu Chạy Bàn cười toẹt một phút rồi lái xế đến Nhà Thờ.

Gặp lúc Cha Xứ đang say mê ngắm chuông Chim Cút, dân biểu Chạy Bàn dẫu ngay:

— Giê-Su... Chim Cha to quá!

Cha Xứ vui vẻ:

— Chim Mỹ mà lị.

— Trình Cha, cái giống này dễ sai và trứng nó ăn vào bỏ thận lắm.

— Bỏ thứ này dễ sa hỏa ngục lắm.

— Chúa tôi!

Miệng kêu, tay làm dẫu Thánh Giá, mắt nhìn những con Chim Cút ra về sợ hãi, dân biểu Chạy Bàn nói:

— Trình Cha, con trót ăn vài chục trứng chim rồi. Con hải quá, nhất nữa Cha rửa tội sẵn cho con được không ạ?

Thấy dân biểu Chạy Bàn ngoan đạo, Cha Xứ hài lòng lắm. Sau một hồi chuyện vãn, Cha Xứ hứa sẽ ủng hộ Chạy Bàn trong kỳ bầu cử vào Viện Tai Tiếng sắp tới. Chạy Bàn sướng rơn, hết lời cảm ơn Cha Xứ, rồi linh.

Việc này người đời sau có thơ rằng:

Khéo khen tài phỉnh lũ mặt mò
Vi vút còn hơn khi diễn trò
Bốc rắm Sư thơm, chim Cổ bự
Thế là đắc cử thế là no.

Muốn biết bày chính khứa còn giờ những trò nâng bi đội đĩa, những mảnh khọc tranh cử nào khác, đón coi hồi sau sẽ rõ.

HỒI THỨ TƯ

Đói rách quá, quả phụ xin nhà
Trốn trách nhiệm, Thượng Thư dọa hiệp

Đây nói về những người đàn bà có chồng sớm kèn vì Tò Quốc, phứt chốc biến thành quả phụ. Vành khăn tang chỉ độ vài gang tay, nhưng cũng đủ quấn tròn cả cuộc đời. Bà nào không nở để cái xuân đời mình sớm mốc, bước thêm một hai bước nữa, thì không nói làm gì. Riêng những bà nguyện chôn chặt trái tim còn nóng hổi, quyết ở vậy nuôi con, đều rơi vào tình cảnh khổ đốn vì cơm áo. Triều đình Anam tuy rằng thương thật nhiều, nhưng giúp đỡ lại chẳng được bao nhiêu. Một cái Bộ Cựu Chiến Binh do Thượng Thư Văn Đồng điều khiển vẫn luôn bị kêu rêu vì con rùa hành chánh.

Quá đói rách nhóm quả phụ đã đến yết kiến quan Thượng Thư Văn Đồng. Sau khi nghe nhóm quả phụ ca bài con cá, Quan Thượng Thư Văn Đồng, bật ngựa người ra ghé sa lông, phà khói xì xì um xì xì rồi phát ngôn rằng:

— Các chị xin vào trú ngụ trong làng Phê Bình ư? Tôi có thể chấp thuận được lắm. Nhưng tôi e rằng...

— Dạ, Thượng Thư e làm sao?

— Tôi e rằng... e rằng... các chị sẽ bị hiệp hội đồng!

(kỳ sau tiếp)

HẾT ĐAU BAOTỬ

Thuốc nhập cảng ĐỨC QUỐC

ULGASTRIN: Trị ung loét bao tử, dạ dày, đau dạ dày, đau kinh niên và cấp tính, đau bao tử vì lo nghĩ quá nhiều.
ULGASTRIN: Công hiệu chắc chắn.

Thơm ngon dễ uống Bán tại các nhà thuốc Tây.

RESTAURANT AEROPORT

Hân hoan:

chào mừng quan khách quốc nội, đón tiếp quan sát viên quốc tế, thường làm xa cảng Tân Sơn Nhất nhân dịp xuân Tân Hợi

ĐT: 22.881-336-337-338-339

Đến giới Soi xét

LTS. — Mục này mở ra nhằm thu góp tất cả những nguyện vọng, những tiếng kêu than hức thốc, nỗi lòng và những sự chờ đợi của dân chúng. Con Ông sẽ lần lượt đạo đạt lên các ông nhà nước. Thưa đó là một cái gạch nối liền sự bang giao giữa dân chúng mi nhà nước vậy.

Xin cho đứa con trai duy nhất được trở về
Tên tôi là Nguyễn Thị Thanh sinh năm 1902, hiện cư ngụ tại quận Gò Vấp LIGI26514, có 2 người con trai. Như thế báo Con Ông cũng chẳng biết đảng mù nào mà dờ dề gõ cửa kêu cứu giùm. Ước mong nhà nước địa phương truy cứu hộ để người con trai duy nhất của bà có cơ hội được trở về nuôi nấng mẹ già).

Vậy kính xin giới chức có thẩm quyền cho con tôi được giải ngũ vì gia cảnh, để trở về phụng dưỡng tôi trong lúc già yếu.

(Tính ra thì bà cụ năm nay đã gần 70. Có lẽ vì tuổi già lần cần, nên cụ đã quên ghi tính danh, số quân cùng đơn vị và chức vụ của người con trai. Như thế báo Con Ông cũng chẳng biết đảng mù nào mà dờ dề gõ cửa kêu cứu giùm. Ước mong nhà nước địa phương truy cứu hộ để người con trai duy nhất của bà có cơ hội được trở về nuôi nấng mẹ già).

Nạn nhân Tết Mậu Thân vẫn chưa được cứu trợ!

Thế mới biết rằng con rùa hành chánh của nước Mít ta quả là đã chiếm kỷ lục về cái sự chậm chạp.

Số là trong dịp Tết Mậu Thân, Việt Cộng tấn công vào khu phố Tân Cảnh thuộc Dakto, đốt cháy gần 100 căn nhà của dân chúng. Ty Xã Hội Kontum cũng với chánh quyền Dakto đã cho lập danh sách các nạn nhân để cấp phát tiền, xi măng và tôn nhưng do việc làm tắc trách của nhà nước Dakto cũng như ông Phó Xã trưởng Dakming, nên từ mấy năm qua, vẫn còn hơn 30 gia đình nữa chưa được hưởng một sự cứu trợ nào hết.

Đồng bào có tội hội ông Trưởng Ty xã hội thì ông này cho biết rằng đã cấp phát đủ rồi. Với lẽ ra mới hay rằng, số tôn và xi măng vẫn còn nằm ở Ty xã hội mà ấp Tân Cảnh không có thêm cho người đến lãnh, còn Ty xã hội thấy không có người lãnh thì hẳn rằng cũng lấy làm mừng rỡ mà thôi.

Người dân cũng còn kêu ca rằng, ông Xã trưởng Nguyễn Tô và ông phó xã trưởng ở Dakming đều là những tay cường hào ác bá ra rít. Ông Tô đã đưa một tên tay sai tên là Lương Công Đệ vào làm nhân viên an ninh ấy để dễ bề đục khoét. Ngày 28-11-70. Để chủ tọa cuộc họp của Nhân dân tự vệ mục đích là để làm tiền những người già cả không đi canh gác. Dưới đây là danh sách một số các nạn nhân đã phải cúng cô hồn: Phan Bá Linh 1500đ, Nguyễn Phạm 1500đ, Trần đình Đạo 1500đ, Lê Văn Cang 3000đ, Vòng quang Mùi 2000đ, Vòng A Chấn 1500đ, Phạm Nội 2000đ, Giang Tài 1000đ.

Xin ông Tỉnh trưởng Kontum và ông Quận trưởng Dakto hãy làm phúc cũng như làm giàu, đến giới soi xét cho một phát.

89 gia đình kêu cứu.

89 gia đình quân nhân, công chức, phế binh, và cô nhi quả phụ tạm trú tại lầu 3 chung cư Nguyễn Thiện Thuật từ sau biến cố Mậu Thân đến nay, mới đây đã bị Tòa Hành Chánh Quận 3 ra thông cáo trục xuất vào ngày 28-2-71.

Trong lá thư gửi các đảng to đầu, họ đồng thành kêu cứu:

89 gia đình chúng tôi không thể nào tìm nơi cư trú với đồng lương ít ỏi và nhất là trong tình trạng kinh tế mắc mớ này. Chúng tôi thành khẩn mong ước chính phủ và quý vị giúp đỡ bằng những biện pháp thiết thực sau đây:

1- Xin mua trả góp theo chính phủ ấn định.
2- Tìm biện pháp giúp đỡ cho chúng tôi tạm trú khu Pétrus Ký

3- trạm trú tại chung cư Văn Hội duy nhất cho những nạn nhân được trở về chung cư Nguyễn Thiện Thuật.

Thắng lợi

Khai sinh vào cuối năm con Chó, sắc lệnh số 006/SLTT ấn định thể thức thi hành việc xuất bản báo chí đã bị khai tử liền từ ti vào đầu năm con Heo.

Trước khi Sắc lệnh này phiêu diêu nơi miền cực lạc, nhiều Nghị sĩ đã lên tiếng chống đối quyết liệt vì cái sự vi hiến, vi luật của Sắc lệnh ấy và đã có 40 chữ ký yêu cầu Thừa tướng ra trước Thượng viện để điều trần về vụ này. Tất cả 4 hội đoàn báo chí cũng đều nhất tề phản đối, và dự định thành lập ủy ban tranh đấu, một nhà báo đã đâm đơn lên Ba Tòa ông lớn Tối Cao để kiện đòi thủ tiêu sắc lệnh 006. Các sự cụ nơi An Quang tự cũng ào ào phản đối.

Ngày 8-2-1971, nhà nước đã cho thành lập 1 ủy ban liên Bộ do quan Thượng Thơ Bộ Hình cầm đầu để coi xem sắc lệnh 006 có nằm đúng trong phạm vi lập quy của Thừa Tướng không hay là nằm trật đường rầy.

Ấy thế là chỉ trong vòng một tuần lễ sau, Hội Đồng Nội Các, trông phiên họp thường lệ ngày 15-2-1971, đã ra lệnh khai tử cái «cửa nợ» mang số 006.

Chưa bao giờ cái câu: «sinh dữ tử lành» lại kiến hiện như trong trường hợp sinh và tử của sắc lệnh 006. Thật thế, lúc nó ra chào đời thiên hạ điều ông tiếng ve, chê bai không ngớt. Mà chế bài đúng phúc, vì lẽ nếu nó tồn tại thì cái sự dân pháp trị coi như phải đi chỗ khác chơi. Đến lúc nó nhắm mắt tắt hơi, thiên hạ hoan nghênh quá xá cơ. Hoan nghênh là phải, vì cái sự khai tử Sắc lệnh 006 đã đem lại thắng lợi cho Hành Pháp, cho Lập Pháp, cho Tư Pháp, cho làng báo và cho chế độ.

Hành Pháp thắng lợi vì đã có, thiên chí sửa sai. Ngay cả đến các sự cụ chùa An Quang cũng lên tiếng khen ngợi thì quả là một sự quý hóa hiếm có.

Lập Pháp thắng lợi vì quyền làm luật là độc quyền của chàng thì đã được Hành Pháp trả lại cho chàng, mà khỏi cần tốn nước miếng chất vấn trong cái vụ điều trần.

Tư Pháp thắng lợi vì câu nói bất hủ của cụ không, rằng thì là: «Xử kiện thì ta cũng như người khác, làm thế nào để đừng phải xử kiện mới là tốt», thì trong vụ này, đơn kiện đã nộp rồi, nhưng quý đảng Bao Công không cần phải xử kiện đã kết thúc. Như thế, có phải là Tư Pháp đã thực hiện được một nền công lý tốt đúng mác Không Tử rồi không nào?

Làng báo thắng lợi vì chưa có một sự tranh đấu quyết liệt nào, chưa có một sự cạo đầu nào, chưa có một sự đình bản nào xảy ra như lần phản đối quyết định tăng giá giấy in báo của Bộ Kinh Tế mà «sợi giây thông lọng» xiết cổ quyền tự do báo chí đã bị thâu hồi.

Chế độ thắng lợi vì tinh thần thượng tôn luật pháp, ít nhất trong vụ này, không bị đuổi đi chỗ khác chơi. Hiến pháp chín nút Cửu Sừng vẫn có thể bình tình ngâm câu Kiều lầy rằng thì là: chữ trình còn một chút này...

Tóm lại, úm ba la ba ta cùng thắng lợi.

Không thắng lợi

Tuy nhiên, trong lúc cả làng vui mừng vui quá vui vì một sự thắng lợi vi vút như thế, thì ít nhất có hai đảng đại quan không thắng lợi, hay nếu có thắng lợi thì chỉ là một sự thắng lợi «đánh ké».

TIÊU NGỌC

Người dân đen
cầm cán

Thứ nhất là quan Thượng thơ họ Cao. Quan này cho rằng: «có nhiều điều khoản của sắc lệnh 006 bị chỉ trích mà thật ra không vi hiến hay vi luật» và quan đưa ra vài thí dụ để giải thích. Thí dụ rằng thì là điều 8 Sắc lệnh 006 quy định một tờ báo bị đình bản tạm thời hay vĩnh viễn thì chủ nhiệm, chủ bút không được ra báo trong ba niên, như vậy điều này không có lợi gì cho chính quyền. Ngược lại, đó là một biện pháp rất rộng rãi chỉ có lợi cho báo chí. Vì trên nguyên tắc khi tòa án đã tuyên phạt đình bản 1 tờ báo tức là tờ báo đó đã vi phạm các điều 27, 28 và 29 Luật ấn định quy chế báo chí. Theo điều 6 Luật này họ sẽ không có quyền ra báo nữa, thế mà Sắc lệnh 006 chỉ ấn định treo bút 3 năm là quá nhẹ.

Khoan nói tới chuyện Sắc lệnh 006 «rộng rãi» chỉ buộc những người vi phạm điều 27, 28 và 29 của Luật 019/69 tạm gác bút ba năm, là một sự «rộng rãi» trái khoáy và rất khó hiểu, bởi lẽ vi phạm điều 27 là phạm tội xúi dục người khác trộm cướp, giết người xâm phạm an ninh quốc gia v.v... vi phạm điều 28 là phạm tội loan truyền tin tức phung hại tới nền an ninh quốc gia, nên kinh tế tài chánh, làm suy giảm tinh thần quân đội v.v... vi phạm điều 29 là phạm tội phổ biến những tin tức, tài liệu đề cao chủ nghĩa cộng sản, chủ trương hay hành động của cộng sản hoặc trung lập thân cộng, là những tội phạm tày đình.

Vấn đề ở đây không phải là điều 8 Sắc lệnh 006 lợi cho báo chí và không lợi cho chính quyền, và cứ hễ cái gì không lợi cho chính quyền thì đương nhiên được coi là không vi luật. Quan Thượng thơ họ Cao thật giàu óc trào phúng khi đan cử một thí dụ cho thấy là luật cấm hẳn, cấm vĩnh viễn không cho ra báo nữa, nhưng chính quyền lại «rộng rãi» chỉ cấm có ba năm, để chứng minh cho sự không vi luật của một văn kiện lập quy. Quy định trái nghịch hẳn với luật mà vẫn là không vi luật, chỉ những đảng ưa khôi hài mới đan cử một thí dụ mắc cười đến thế.

Thứ nhì là ông Phụ tá Thượng Thơ Bộ Ông Loa, trong khi ngỏ lời với các hội thảo viên khóa 4 Thông Tin Đại Chúng đã cho rằng: «Rất khó có việc chính phủ thu hồi mà sẽ chỉ có một vài nhân nhượng về sắc lệnh 006». Cuối cùng ông kết luận: «Ngoài Hiến Pháp và luật pháp chúng ta còn có một thượng luật, đó là luật sinh tồn quốc gia». Eo ôi! suýt nữa thì Hiến Pháp và Lập Pháp bị cho ra ngoài châu rìa để coi «Luật sinh tồn» của quốc gia riêu võ dương oai. Thế mà từ xưa đến nay bọn, C.O. ngu dốt cứ trông lăm rằng cái sự sinh tồn của quốc gia nằm trong sự thượng tôn Hiến Pháp Luật Pháp چرا đấy.

TIVI • RADIO • SERVICE

Sửa chữa các loại máy TIVI — RADIO — MAGNETOPHONE v.v...
Thợ lành nghề, có chuyên viên đến tận nhà điều chỉnh

PHOTOCOPIE — RONEO

— Nhận tất cả giấy tờ, tài liệu quý vị cần đánh máy hoặc quay Roneo và Photocopie điện tử
Việc làm cẩn thận, mau chóng, đẹp, giá phải chăng. Làm việc thường trực hàng ngày kể cả ngày lễ và chúa nhật từ 07 giờ đến 22 giờ

Xin quý vị
liên lạc ngay

Hãng Sơn Hải

Saigon — Điện thoại 23.596
Số 84c, 86, 88, Bùi Chu

Đĩa ngọc môn

Lời mẹ... chi..

Đời Giáo Chỉ này càng ngày càng nhiều cái mặt met, phen phet, bóng nhẫy, láng lầy... cần phải chích nát ra, thành ba vạn chín nghìn cái lỗ càng tốt.

Đó là cái mặt lợn của lũ tham những hạng gộc, lũ chính- khứa sa-lông chuyên môn ăn có, lũ con buôn hút máu mũi đồng bào nghèo, lũ nghị ngòm sâu bọ lên làm người, lũ giai-cấp-mới vô học vô hạnh, lũ giáo gian, lũ tôi đòi cho ngoại-nhân v.v...

Với lũ vô Giáo-dục đó mà dùng chính sách mềm dẻo để dạy dỗ, dùng thứ văn chương đứng đắn mà khuyên bảo thì phí của quá. Đâu có ai dùng bình ngọc ném lũ chuột cống, chuột trừ hôi hám, đơ bản bao giờ!

Thế cho nên phải dùng thứ ngôn từ nham nhỡ. Quan niệm « văn dĩ tải đạo » xưa hơn trái đất quá cổ-lũ-sĩ, đã không còn hợp với thời đại loạn-xạ-ngẫu này nữa, không thể dùng để trị được bọn côn đồ ấy nữa.

Do đó, Ông Điền nhập cuộc, tuyên chiến với lũ ruid những, rồi bỏ, lưu-manh kẻ trên. Bao nhiêu năm đã qua, cầm bút viết lên những chữ xây-dựng nhưng chỉ được cái giải rứt gì. Ông Điền sẽ phụng thăng cánh, từ nay.

Ở một tỉnh lẻ miền đất lạnh sương mù, có hoa anh đào, có mimosa, lại có một ông chủ trường tư nổi tiếng là... vô học.

Đường đường 1 đẳng Hiệu Trường mà bị bọn học sinh nhãi ranh, bọn phụ huynh học sinh và lũ giáo sư tại tỉnh nhà mắng là đồ vô học thì kể ra cũng có một sự kỳ lạ đấy chứ ?

Sự thật, cóc có cái gì ly kỳ, lạ lùng ở trên cái quả đất bản thù này cả. Thiên hạ ít khi phỉa (huyền cho ai lắm. Không có lừa sao lại có tí khời? Vậy thì đâu là cái tở con chuẩn chuẩn ?

Xin thưa, sở dĩ Thầy chủ trường được gọi là thăng vô học vì Thầy chỉ có tiền chứ cóc có bằng cấp khả dĩ được phép mở trường. Có nghĩa là hỏi mở trường, Thầy chủ trường phải mượn cái bằng cử Nhơn của một anh Giáo Rách.

Và vì ít học nên Thầy chủ trường có tài lưu manh vật.

Đối với loại giáo sư mồm non mới ra trường hay chưa xong hẳn Cử Nhân. Thầy bắt chẹt đủ điều, Thầy trả lương chẹt đói, Thầy sai vặt, vất chân lên cõ mà chạy.

Với những nhân viên văn phòng như thư ký, giám thị, Thầy chủ trường rất hách xì xằng và luôn luôn dọa dũa. Không có lý do gì để dũa ngang xương, thầy bèn vu cho nhân viên tội thật kết, dọa bỏ tù, khiến nhân viên sợ quá phải bỏ làm, thế là thầy khỏi mang tiếng ác. Kể cũng hay !

Nhưng, trái lại, đối với những giáo sư có bằng cấp cao, có tiếng tăm một chút thì thầy chủ trường o bế, cung chiêu hết mực để dành giết với các trường khác, để quất các trường bạn sùm-bà-chê luôn.

Nếu dành giết mãi mà không xong, thầy bèn tùy ý diếm của từng giáo sư mà chơi đòn ngầm. Thầy nào còn độc thân, háo sắc, chủ thường bèn mời dạy những lớp có các nữ sinh đẹp. Một buổi kia, Thầy chủ trường, và giáo sư X đang đứng ở sân trường có em nữ sinh lớp Đệ nhất C nổi tiếng đẹp và kêu gọi đi qua. Thấy giáo sư X nhìn theo có vẻ thèm thuồng, Thầy chủ trường bèn hỏi nhỏ :

— « Muốn không, moa dẫn tới nhà cho ? »

Giáo sư X bàng hoàng cả người. Tuy thêm chừng X không bao giờ nghĩ tới chuyện

ông chủ trường có thể dẫn nữ sinh đến nhà mình như một thằng ma cô vậy. Tuy nhiên, X cũng không muốn ông chủ trường tên tở nên phải giả bộ hỏi :

— « Em này chịu chơi lắm sao ? »

Ông chủ trường ghé tai giáo sư X, cười nhỏ : « Dễ thì không dễ gì nhưng với moa thì moa muốn gì chả được »

Giáo sư X thấy lạnh cả xương sống. Ông chủ trường khoe thêm :

— « Moa nói riêng với toa chuyện này, toa đừng cho đũa nào biết nhé ! Ngày xưa, khi anh Tướng Vùng tới thăm tỉnh này, chính Moa dẫn con bé này cho anh ấy đấy chứ ! »

Giáo sư X toát mồ hôi nách. « Thảo nào mà trường hẳn được chính quyền địa phương nâng đỡ ghê quá, tổ chức hội hè gì cũng được, trong khi những trường tư khác muốn cho học trò đi cấm trại cũng phải xin phép học xi dầu. Hơn thế nữa, chính tên chủ trường này đang ở tuổi quân dịch mà không bị kêu đi trình diện, vẫn phây phây ra màn ăn kiếm lời mỗi tháng cả nửa triệu bạc ».

Tên giáo sư X cũng không phải là đạo đức mô phạm gì. Hẳn đã từng phá hoại biết bao nhiêu đời nữ sinh ngây thơ rồi. Nhưng, trước những sự kiện mà tên chủ trường mới cho biết, X cảm thấy nhột nhạt quá chừng.

Tuy nhiên, mèo nào thấy mỡ mà chả ham. Cho nên chỉ trong vòng một tuần lễ sau cô nữ sinh xinh đẹp nọ đã được tên chủ trường dẫn tới phòng của giáo X. Thế là giáo X kết cứng. Thế là giáo X như cá mắc câu, đầu dằm ho he gì nữa.

Thế rồi, vài tháng sau, cô nữ sinh có bầu. Tên chủ trường bèn làm « sáng ta », dọa rằng cha mẹ cô nữ sinh đã đệ đơn thưa giáo X về tội dụ dỗ gái tơ. Giáo X sợ quá, lạy van chủ trường như té sao. Thầy chủ trường giả ân giả nghĩa hứa giúp đỡ giáo X bằng cách dàn xếp với cha mẹ cô gái, bồi thường cho chút đỉnh và đưa cô gái về Saigon phá thai. Dĩ nhiên, bao nhiêu phí tổn giáo cho X phải chịu hết. Nhà giáo rách thấy mẹ, giáo X phải vay chủ trường để trang trải và xin trả góp, thế là giáo X bắt đầu làm mọi không công cho tên chủ trường. Tên chủ trường lại sai bảo, hạch, sách, chửi bới giáo X như chó mà giáo X đành cắn răng chịu. Bây giờ mà cãi nó, nó khui cái vụ chơi học trò có bầu ra thì vỡ mặt, không tù tội thì cuộc đời cũng đi đứt, làm ăn gì được nữa !

Đó chỉ là một trong mảnh khước « bắt Thầy » của tên chủ trường nói trên, Y còn trăm vạn đòn phép khác nữa, lúc nào tiện Ông Điền sẽ khui ra hết cho đồng bào coi chơi.

Với những thành tích nói trên, y chủ trường có được gọi là « thăng Hiệu Trường vô học » cũng đã xứng đáng lắm vậy. (O.Đ)

Ông Tổng Trường bình dân

Theo một nguồn tin mới đây của hãng thông tấn T.M.N, thì khi bà Chủ Tịch Hội Quả Phụ An Xuyên ngỏ ý xin nhà cho thành phần quả phụ tử sĩ, ông Tổng Trường đã có một phát khuyến cáo rưng rưng như sau : Tôi khuyến các bà đừng nên xin làng phê bình nếu muốn tránh bị hiếp dâm tập thể và khi đó chúng tôi phải mất cả trung đội võ trang để canh giữ cho các bà. Vì trường hợp bề hội đồng đó đã từng xảy ra ở Saigon.

Thú thật thoạt đầu bọn CO không thể nào tin nổi câu nói trên lại được thốt ra từ miệng một ông Tổng Trường, còn là một cựu Tướng lãnh. Nhưng nghĩ lại, thấy cũng có thể tin được vì những ông lớn Anamta phần nhiều tánh tình đều rất... bình dân giáo dục. Lòng nghĩ sao thì nói toạc ra như vậy, chẳng cần giữ gìn thể thống làm quái gì. Chẳng hạn như một ông dân biểu đã từng chửi thề đứ mẹ ngay tại nghị trường, một ông dân biểu khác tuyên bố : Tôi không dám nói thêm sự Tổng Thống la...

Trở lại với câu tuyên bố của ông Tổng Trường bọn C.O thấy rằng ông Tổng Trường khôn đáo đề đấy. Nếu cứ từ chối cách này hay cách khác có thể mấy bà quả phụ cứ nài nỉ hoài, mất thì giờ số sách, đem chuyện bề hội đồng ra dọa, tất nhiên mấy bà quả phụ phải xin rút lui sớm, vì nếu cứ kéo nài hoài chẳng hóa ra mang tiếng... thích bị bề hội đồng sao?

C.O đề nghị Quốc Vương và Thủ Tướng nên gửi cho ông Tổng Trường một giấy ban khen lấy hứng.

Thơ ngây hay có ý riêng

Đầu niên Quốc Vương cùng một số nhân vật nhớn trong chính quyền đã lên đài Tới Hót Và, Nịnh, chúc Tết đồng bào, đồng thời cho biết năm Con Heo sẽ là một năm thắng lợi. Dân chúng cóc biết Nhà nước nói thắng lợi là thắng lợi cái quái gì. Họ chỉ thấy từ sau Tết họ bị thảm bại bởi nạn vật giá leo thang vùn vụt. Hết món hàng này lên lại tới món hàng khác dzot!

Mới đây ông Tổng Ngọc lại tuyên bố trong vài ba tháng nữa giá xăng và dầu hỏa sẽ tăng. Thế là xăng và dầu hỏa thừa thắng xông lên, bọn gian thương được lời như cời tấm lòng, bèn đầu cơ tích trữ bằng thích. Hiện nay tại nhiều nơi bọn con buôn đã tư ý tăng lên tới 10 tỉ một lít, xăng, một lít dầu hỏa !

Bọn CO thắc mắc không biết tại sao ông Tổng Ngọc lại thiếu khôn ngoan, tế nhị đến độ tuyên bố sẽ tăng giá hai thứ nhu yếu phẩm trên hàng mấy tháng trước khi thực sự cho phép tăng giá. Bọn CO tưởng ông Tổng Ngọc phải thừa hiểu rằng bọn gian thương nó đêch hiền gì. Nhiều món hàng nó chỉ cần đánh hơi thấy sẽ tăng giá là cũng đủ bỏ bu dân chúng, chứ đừng nói là chính miệng ông Tổng Trường Kinh Tế thốt ra. Hay là ông Tổng Ngọc tin tưởng ở cái Sở Kiểm Hóa sẽ thừa sức ngăn chặn tình trạng đầu cơ tích trữ, bán quá giá ? Nếu tin tưởng như vậy, thì ông lại càng thơ ngây hơn nữa. Trên thực tế Sở Kiểm Hóa cóc làm được cái gì ra hồn cả, nếu không muốn nói là đã tiếp tay với bọn gian thương.

Nếu thật sự ông Tổng Ngọc thơ ngây như vừa kể bọn C.O mong rằng lần sau ông đừng có thơ ngây như vậy nữa. Còn nếu ông có... ý riêng chỉ có ông và bọn gian thương mới hiểu nổi, thì bọn C.O xin miễn bàn, vì bàn cũng bằng thừa.

Nhà nước kết tội ông Nghị thân nhà nước

Ông Tổng Tài chánh, một trong 2 người đã đề ra những đạo luật quan thuế giết dân như kiểm soát, song hành đã vừa mới phang ông Nghị Hoàng Kim Quy một cú đau thất họng.

Ông Tổng tài nói rằng : Tung cái tin hối xuất đồng Đola sẽ tăng lên 320 đồng một mỹ kim vào tháng 8-71, là một cái tin hoàn toàn thất thiệt, ông không hiểu ông nghị Hoàng Kim Quy dựa vào những dữ kiện nào để nói như thế. Lời tuyên bố vô trách nhiệm của ông nghị Quy chỉ làm dân chúng hoang mang, tạo cơ hội cho đối phương có cơ hội xuyên tạc chánh sách ổn định vật giá và hối xuất đồng bạc đang được chính phủ cố gắng thực hiện... ông Tổng Tài lên án ông nghị Quy đã làm lợi cho bọn buôn lậu Đô La.

Ông Nghị Quy trước đây cũng đã từng nói danh thân nhà nước, và ông mới chỉ quay lại chống nhà nước từ cuối năm 70, ông chống mạnh nhất là hai bộ Kinh Tài, do đó ông mới tung ra tin trên để chơi ông Tổng Tài. Bị chơi thì phải chơi lại, ông Tổng Tài đã thắng tay quật người bạn đồng chí khi xưa của mình bằng những nhát búa ngàn cân.

Chính trị là một trò đều giã, tay phải đẩy mà tay trái cũng đẩy. Bọn thành thù, thù thành bạn mấy hồi.

THƯ NHẬN ĐIỆN NHÀ NƯỚC QUA VỤ ÁN BÁO ĐỐI ĐIỆN

Dư luận như cái lưới. Nhà nước như con cá, càng vùng vẫy mạnh, lưới càng cuốn chặt.

Vụ án đóng cửa báo Đối Điện, và cho hai linh mục đi tù mỗi ông 9 tháng đang gây sôi nổi dư luận.

Ở đây chưa xét đến nội dung của vụ án, nghĩa là chưa đặt vấn đề bản án Đối Điện có đích đáng hay không, mà chỉ nhận xét về thái độ của nhà nước qua vụ này.

Có một điều chắc chắn, là chính quyền vẫn cứ coi báo chí như một con mồi, bao giờ có thể nắm chắc trong tay được, mới hả giận. Nhưng vẫn chưa nắm được nên vẫn cố vùng vẫy mãi.

Trước khi có quy chế báo chí, chính quyền đã coi làng báo như một vườn cảnh, "ông chủ" muốn làm gì thì làm.

Khi có quy chế báo chí, tưởng là "định mệnh đã an bài", chính quyền sẽ thi hành quy chế một cách đúng đắn. Nhưng nhà nước vẫn còn cay cú, dùng mọi mánh khoé để lũng đoạn làng báo, nhour lập uỷ ban theo dõi, kiểm duyệt trá hình, tịch thu

bừa bãi v.v...

Trong khi đó, ông xếp thông tin thỉnh thoảng lại than phiền quy chế báo chí có nhiều sơ hở. Hành pháp có quyền yêu cầu phúc nghị, thấy sơ hở tại sao không yêu cầu QH phúc nghị hay đề nghị dự thảo luật sửa đổi, mà cứ than phiền?

Tưởng là than phiền suông, ai ngờ giáp tết con heo, nhà nước đề ra một cái sắc lệnh quái gở mang số 006 đề hạn chế tự do báo chí. Cái ý muốn nắm báo chí của nhà nước nó mạnh đến nỗi làm mờ sự sáng suốt, nên sắc lệnh 006 vi luật mà không biết. Đến khi gặp phản ứng, xét lại mới thấy khuyết điểm, và chịu rút lại.

Tưởng sau vụ 006, nhà nước sẽ đề ra một thời gian "điện bích" để sửa sai. Nhưng không, chỉ mấy chục giờ đồng hồ sau khi sắc lệnh 006 bị rút lại, mấy bản án khắc nghiệt nhất đã được quàng vào cổ làng báo. Thì ra "chính sách vẫn tiếp tục"! dù chiếc máy chém đã được chôn từ đường Phan Đình Phùng tới pháp đình.

Rồi có lẽ cảm thấy bị kẹt vì ông cố đạo Cần không thêm kháng cáo, một nguồn tin được tung ra nói rằng ông cố đạo này không bị truy tố, không bị kết án. Đó là điều vô lý, vì quy chế báo chí đã nói rõ, tác giả phải bị truy tố cùng với chủ nhiệm, và chịu cùng một thứ hình phạt.

Ồi! Con Cá mắc lưới. Cái lưới do chính mình dang ra và càng vùng vẫy, lưới càng cuốn chặt.

KHI THẦY CÀI...

(Tiếp theo trang 4)

một nửa như bây giờ không, hay lại còn bị kìm kẹp hơn thời Diệm. Ở đời khi tranh đấu cần phải thiên hạ hay nói to nhưng tranh được hể rồi thì làm lại không được tốt, có phải vậy không thua ông luật sư.

GÃI HÀNG

THƠ GÃI

Ngồi rù gãi hàng gỏi lơn tơn
Trần Văn Hương

hiến pháp, vì điều 12 HP đã minh định cấm kiểm duyệt.

— Hình như một người thứ Năm nữa là Chủ Báo Đen Trần Dạ Từ cũng đã kiện lên TCPV đòi bắt các ngân hàng trả lại tiền lời ăn bản của khách hàng.

Những ai có sức, cứ đi kiện cho vui. Mấy khi thắng dân được kiện nhà nước.

Hoãn

Cách đây ít lâu, có nhà báo nham nhờ đề nghị: nên sửa hiến pháp để "gia nhiệm", tức là tăng thêm nhiệm kỳ của Tổng Thống và dân biểu từ năm lên 6 năm, như các nghị sĩ.

Tưởng nhà báo nham nhờ này đề nghị đưa cho vui. Ai ngờ vừa mới đây, có mấy "cụ trong dân" ở viện dưới đã tung tin có thể hoãn các cuộc bầu cử, nếu tình hình chiến sự gia tăng, nhất là nếu có đổ bộ ra Bắc.

Các "cụ trong dân" tung tin trên còn hoan hỷ đề nghị nên đổ bộ ra Bắc, và cá c cụ xin xung phong đi đầu.

Mẹ kiếp khôn thiệt! Từ xưa tới nay toàn cóc các cụ trong dân ứng cử để trốn quân dịch, dèch có cụ nào chịu xung phong đánh giặc cả. Bây giờ sắp hết nhiệm kỳ, các cụ xung phong Bắc tiến. Không phải các cụ yêu nước đâu, mà chỉ vì, nếu có Bắc tiến thì hy vọng các cụ sẽ được hoãn, kéo dài nhiệm kỳ để đớp bạc, khỏi phải tái ứng cử mà ch in phần mười có hy vọng đi đong.

Độc quyền đớp

Ngày 15-2, Tổng Kinh tế sẽ ký giấy phép cho nhập cảng xe thực dụng nguyên chiếc vào... sáng 16-2-71. Nhiều người tưởng bỏ là giá xe hạ. Ai ngờ chỉ là chuyện bịp.

Mới đây nhà nước ra thông cáo những hãng nào lập xưởng ráp xe ở VN, phải có ít ro olo số vốn của ngoại quốc bằng ngoại tệ. Nếu được phép lập xưởng ráp, thì trong thời gian đầu (hình như một vài năm gì đó), được quyền nhập cảng xe nguyên chiếc. Sau thời gian này, nếu không dựng xong xưởng ráp, thì sẽ bị phạt 5 triệu, và 30đ bạc VN mỗi Mỹ kim.

Một hãng các chú, hình như có cổ phần của một "bà huỳnh", đã xin lập xưởng ráp xe Toyota. Mặc dầu xí nghiệp được thành lập chưa xia ra một xu ngoại tệ nào, nhưng ông Tổng Kinh vẫn cứ nháp nhòm đòi ký cho công ty này độc quyền nhập cảng xe Nhật. Đầu có được bỏ! Tiêu chuẩn đã đặt ra thì phải theo cho đúng. Cho độc quyền nhập cảng xe trong một năm, đớp mấy trăm triệu rồi cuối cùng dèch thêm lập xưởng ráp để chỉ nộp phát dăm triệu, thì ăn thua gì.

Dân biểu Diều Hâu Trần quý Phong đã kịp thời phạng vụ này khiến âm mưu trên chưa thực hiện được, khá lắm.

BỐC THƠ M

* Chi bốc thơ
* Không bốc thơ
* Bỏ đũa nào nói láo

NGƯỜI ĐỒNG MINH
ĐÁNG KHEN

Thời gian sống chung của người Mỹ với người VN càng lâu, thì người Mỹ càng tỏ ra bẽ bối. Do đó, những cuộc biểu tình chống Mỹ đã xảy ra lê tề hồi gần đây nhất là tại Quy Nhơn.

Dưới mắt người Việt, Mỹ có quá nhiều bẽ bối, quá nhiều lỗi lầm. Hết xài rồi!

Nhưng mới đây, có một đồng minh xứng đáng là đồng minh đã được ghi nhận tại mặt trận Lào.

Chàng tên Phu-Di, lính Mỹ Quân Y. Chàng bị thương, nhưng từ chối tái thương. Tinh nguyện ở lại với binh sĩ VN, và do đó cứu được nhiều đồng đội Việt Nam, vì chỉ có chàng nói được tiếng Mỹ, hướng dẫn máy bay Mỹ oanh tạc và tiếp cứu.

Nếu cả lính Mỹ được như chàng Phu-Di thì nước Mỹ thật oanh liệt.

CƠ KÊ DÊ NGÔNG

VIẾT VỀ LÍNH LÀM VĂN NGHỆ

Đại diện cho lính làm văn nghệ ở đây, có Hội Văn Nghệ Sĩ Quân Đội.

Hội này đã triệu tập Đại Hội kỳ I vào năm 1967. Nhưng theo lời anh chủ tịch, Nhạc sĩ Anh Việt, thì mãi tới tháng 10-1970, Hội ta mới có được cái giấy phép. Thì ra trong ba năm, từ Đại Hội kỳ I tới bây giờ, Hội ta chỉ là một hội... lậu. Không có giấy phép mà vẫn cho phép được xuất bản tờ tuần báo Khởi Hành, cơ quan ăn và nói của Văn Nghệ Sĩ Quân Đội. Thật là một lối làm việc quái gở của Nhà Nước Giao Chỉ.

Trong hai ngày 18 và 19 vừa qua, Hội ta lại vừa triệu tập một cuộc họp mặt, được đặt tên là Đại Hội Văn Nghệ Quân Đội kỳ II. Mãi tới hơn ba năm, mới lại có một cuộc họp mặt, thời gian sao lâu quá. Bãi biển đã hóa thành nương dâu. Nhiều nhà văn đã được giải ngũ, đi làm sở Mỹ, nhiều nhà thơ, tuy còn tại ngũ, nhưng đã bỏ nạng thơ nằm mốc ra đó, đi nuôi chim cút. Sinh hoạt văn nghệ quân đội vì những trò đầu tiên ấy, mà đi vào con đường tắc tị, kẻ đứng ngoài đánh chỉ còn phe được một câu « không khá được! ».

Nhưng nhìn chung thì Đại Hội Văn Nghệ Sĩ Quân Đội kỳ II này, «sạch» hơn Đại Hội kỳ I. Trông mặt những người đi dự đại hội, còn có vóc dáng những người làm văn nghệ. Không như kỳ trước, phòng hội đầy đặc Cán Bộ Tâm Lý Chiến, thích phát biểu ý kiến vung vít, nhưng khi hỏi đến bề môn, mới và tác phẩm thì mặt cứ đơ ra, biểu diễn một màn ngẩn ngơ rất đáng yêu.

Những điều quyết nghị của Đại Hội lần này, có hai điều nặng ký nhất, mà tôi muốn mang ra bàn, để những người lính làm văn nghệ chúng ta có một tí thái độ, sửa soạn đối phó với những khó khăn sắp sửa phải đương đầu.

Một điều quan hệ tới vấn đề cơm áo của chúng ta là tự do hành nghề. Chúng ta gia nhập một Hội, một Nghiệp Đoàn, cũng chỉ vì sự hành nghề. Hội Văn Nghệ Sĩ Quân Đội đã đòi hỏi cho chúng ta được tự do hành nghề, đó là 1 điểm son của Đại Hội. «Đòi hỏi được tự do hành nghề báo chí và hoạt động văn nghệ ngoài giờ làm việc», có kẻ muốn thêm vào một câu « không được mang quân phục... Anh chàng Đặng Trần Huân, tác giả chuyện cảm đàn bà đã xi xào bàn tán ở xóm nhà lá phía dưới :

— Thí dụ như bạn Tô Thủy Yên nuôi chim cút, lúc về nhà, phải cời quần áo lính ra mới được cho chim cút ăn, hay dọn chuồng cho chim cút.

Câu nói của Đặng Trần Huân, tuy rằng chỉ là một câu nói kiểu « cảm đàn bà » nhưng cũng làm chúng ta phải suy nghĩ. Đã từ lâu, trên mục này, tôi đã bàn đến việc hành nghề báo chí của lính. Trong thời kỳ kiểm soát, song hành, với một số lượng khắc khổ, nếu người lính không có thêm một nghề tay trái, thì sống không nổi. Phải đau lòng mà nói như vậy. Gần đây, trong mục tin vặt của các báo, đã có đăng tin một ông quan ba, mang xe hơi đi chở khách mướn, đã bị các ông « chá xếp » chuyên nghiệp xúm vào đánh đòn hội chợ. Tình trạng ấy, rất may, không xảy ra cho những người lính làm văn nghệ.

Những người lính làm văn nghệ, dù sao cũng còn giữ được chút tiếng tăm cho quân đội. Sự hành nghề của họ không lộ liễu, phơi mặt ra ngoài

công chúng, để rước lấy những tiếng xàm xỉ to nhỏ. Việc kiếm ăn của họ lại hợp pháp, và nhất là không vi hiến... Nhưng từ trước đến nay, Nhà nước chúng ta đã làm khó dễ rất nhiều, nhất là những lúc gần đây, có nhiều văn thư nhắc nhở họ phải xin giấy phép hành nghề..

Tôi không hiểu rằng trong đám văn nghệ sĩ quân đội, có bao nhiêu người, có được giấy phép hành nghề? Tôi chắc con số người có giấy phép, cũng không phải là con số quá lớn.

Những người bạn tôi, những người viết văn và làm báo ở chung quanh tôi, hiện đang mặc ba thước ka ki, được tôi hỏi tới giấy phép, đều lắc đầu... Chưa ai nhìn thấy mặt mũi cái giấy ấy nó hình vuông, hình tròn hay hình gì khác. Vì chúng tôi nhận thấy cái vô lý của sự «phải được phép mới được giải bày tư tưởng».

Những người viết văn, làm báo chuyên nghiệp đều coi công việc mà họ đang làm, là một nghề, giống như tất cả những nghề khác. Sự vinh nhục, sự mệt mỏi, đưa tới từ nghề nghiệp, tất cả đều ngang nhau. Có thể, chúng tôi bị mệt mỏi nhiều hơn, như bị dẫn vật trong giấc ngủ, bị thôi thúc vì thời gian và nhất là chưa bao giờ bằng lòng với chính mình. Hành hạ chúng tôi nữa mà làm gì?... Tôi tin rằng, sự đòi hỏi của Hội Văn Nghệ Sĩ Quân Đội với những người lãnh đạo quân đội, là cho Văn Nghệ Sĩ được hoạt động Văn Nghệ ngoài giờ làm việc, là một đòi hỏi có chính nghĩa. Những người có trách nhiệm chắc cũng chẳng hẹp hòi gì mà không gật đầu, chấp thuận.

Tôi nhớ tới bài thơ Trương Chi của Hoàng Cầm... Tiếng hát của chàng Nghệ Sĩ Trương Chi, dù cho có ngân cầm, xây những cánh cửa thật chắc, làm những bức tường thật kiên cố, tiếng hát ấy vẫn cứ bay lên cao, chui qua từng khe hở, để lọt vào tai những người yêu nghệ thuật như Mỹ Nương. Vậy làm sao mà cấm cho nổi?... Dưới một chế độ độc tài như Cộng Sản mà Phùng Quán cũng đã viết : Bút giấy tôi, ai cướp giật đi... Tôi sẽ dùng dao viết văn lên đá.

Khi anh Tổng Thư ký của Hội là anh Tô Kiều Ngân, đọc điều quyết nghị trên, cả hội trường đã vỗ tay, hoan hô một cách rất nhiệt tình. Những kẻ, dù cho thích phá hoại như... thăng tôi, cũng phải công nhận rằng, lần này hội cũng đã có nhiều thiện chí để xây dựng một nền Văn Nghệ Quân Đội đứng đắn và đầy chất lửa. Cái đau lòng chung của chúng ta, những người Văn Nghệ sĩ quân đội, là hàng năm, giải văn chương của Tổng Thống, Người Văn Nghệ Sĩ Quân Đội, có vươn lên cao lắm, cũng chỉ nằm được cái giải nhì. Năm ngoái, Trang Châu đứng sau Đỗ Tiến Đức. Năm nay, Hà Huyền Chi, lãnh giải thứ nhì, sau Tạ Kỳ. Chúng tôi không dám có một điều gì khiêu nại, nhưng nhiều khi, vài ba anh em họp mặt, đều cay đắng than rằng, văn chương chiến đấu bao giờ cũng phải đứng sau văn chương thư lại. Làm văn nghệ, không ai mong đoạt giải, nhưng khi đã đặt ra giải thưởng, thì đó cũng đã là một sự so sánh tài năng của những giới làm văn nghệ rồi. Như vậy, thì thả rằng đừng đặt giải thưởng nữa cho xong.

Điều quyết định thứ hai của Đại Hội mà hôm nay tôi muốn bàn đến, đó là việc xin cho Ban Chấp Hành, mới được bầu lên,

được biết phái về Hội, để chỉ lo cho hoạt động của Hội Văn Nghệ Sĩ Quân Đội. Khi lên phát biểu ý kiến về vấn đề này, anh Dương Nghiễm Mậu, đã nói tới rất nhiều về trường hợp của riêng anh. Anh đã tham gia Ban Chấp Hành cũ, với chức vụ Phó Tổng Thư Ký. Nhưng anh chẳng làm được một việc gì, vì công vụ đa đoan. Muốn đi dự một buổi họp của Ban Chấp Hành, cũng phải xin phép đơn vị trưởng. Có nhiều khi ông « xếp » bằng lòng cho đi, và cũng có nhiều khi, ông « xếp » lắc đầu... Anh Dương Nghiễm Mậu cho rằng, nếu anh được dành hết thì giờ, chỉ để làm công việc của Hội, nhất định là Hội sẽ khá hơn. Không phải như bây giờ, muốn lên báo cáo công việc trong suốt ba năm qua, mà dù cho có « tô màu, phụ đề, cũng không viết hơn được một trang giấy.

Các anh Nguyễn Ngọc Hạnh, Diên Nghị, cũng đã lên diễn đàn, đồng ý với anh Dương Nghiễm Mậu. Anh Nguyễn Ngọc Hạnh cho rằng, vấn đề này rất dễ giải quyết, nếu Hội Văn Nghệ Sĩ Quân Đội, được coi như một đơn vị quân đội, có một tổ chức đặt ngang hàng với một Nha, Sở nào đó. Như vậy, chỉ cần một cái lệnh truyền chuyên là xong xuôi hết. Nhưng Nhà Nước có yêu văn nghệ, coi văn nghệ, nhất là văn nghệ quân đội là quan trọng hay không?... Đó mới là vấn đề chính, để chúng ta có được một khoảng đất thành thời mà hoạt động. Chứ còn như bây giờ theo Trần Xuân Thành và Cung Tích Biền, thì đó là trường hợp một cao thủ võ lâm, đã bị trói chặt chân tay lại rồi. Nằm một chỗ mà đánh toà... võ lười, thì chẳng thì thổ được một chiêu thức nào tạm coi là ngoạn mục.

Đáng lẽ thì đại hội của lính làm văn nghệ còn kéo dài. Nhưng tất cả, đều đồng ý rằng, hãy đưa ra bốn điều đòi hỏi trước đã. Nếu được thỏa mãn, lúc đó sẽ bàn tới chương trình và kế hoạch, tưởng rằng vẫn chưa muộn. Còn nếu không thì hội ta sẽ tạm ngưng hoạt động và đi đến chỗ tự giải tán. Ai có thân thì người đó tự lo. Điều này cũng chẳng có gì lạ, vì từ bao nhiêu năm nay, ai lo phận nấy đã quen rồi...

Cuộc thảo luận của lính làm văn nghệ trong hai ngày 19 và 20 vừa rồi, tuy rằng còn mang tính chất đề dặt, nhưng thật nghiêm trang và đứng đắn. Chúng tôi phải ghi nhận điều đó. Có những người như Thế Hoài, vừa từ vùng Hạ Lào trở về, đã chạy tới ngay để họp mặt. Có những người như anh Lô Răng dù cho bận việc thế nào chăng nữa, cũng tới ngồi rất sớm và đi về cùng với anh em. Nếu Nhà Nước muốn có một lực lượng thật hùng hậu, để dùng Văn Nghệ vào việc đấu tranh chính trị, tôi tưởng không còn dịp nào may mắn hơn dịp này.

Chính trị chỉ là giai đoạn. Còn văn nghệ mới sống tới muôn đời. Muốn cho chính trị vượt được thời gian, thì chỉ còn một cách giao duyên cùng... Văn nghệ.

Nửa đùa nửa thật

Nạn nhân

Thế là ông Đồng Phạm Duy Lân đã phom phom sống một cách rất công khai, rất hào hùng mí lị cô đào cải lương trong một cái tổ uyên ương rất nên là đầm ấm.

Năm xưa, dưới thời mấy anh em cụ Ngô chia nhau trị vì thiên hạ, ông Lân cũng đã từng được tâm gọi ơn mưa móc của trào đình. Ông là một tay tở trong Quốc Hội. Ông lại cũng là một đảng viên cỡ lớn trong khối Cần Lao.

Sau một thời gian nằm ép rệp, nhờ sự Cần Lao nổi dậy ông ra màn cử Đổng Lý Thông Tin Nhưng vốn là một người có máu nghệ sĩ, ông mê luôn cô đào cải lương, rồi bỏ luôn cả ấn tín để đi theo nàng.

Chỉ tội cho Phạm Đại Sư ở bên trời Tây, khi hay tin này đã đau lòng đứt ruột. Phạm tiên sinh đeo đuôi cô nàng đã mấy năm trời. Chính Phạm tiên sinh là người đã có công vận động nhiều nhất để cho gánh hát của nàng có dịp đi Tây.

Phạm tiên sinh đã ra tận phi trường đón nàng, tặng hoa cho nàng và còn đưa nàng đi sắp-pinh lu bù kèn. Ăn thâm nghĩa trọng là rửa, mà nàng vườn cho chàng dot như bốn.

Bi giờ thì ông Đồng Lân đã trở thành ông bầu hát.

Ông Đồng Lân là em ruột bố Lý Móm. Các tay chơi ở đất Hà nội, không một ai là không biết đến ông Lý Móm. Mấy anh em nhà ông này, người nào xoàng ra cũng phải có vài ba đời vợ.

Bà Lý Móm ngày hôm nay, nguyên là Vũ Văn Viễn phu nhân.

Vũ tiên sinh xưa kia là một thứ công tử Cần Thơ ở đất Bắc. Còn Lý Móm phu nhân cũng là một hoa hậu mà tên tuổi đã lừng lẫy một thời.

Ông Viễn hiện nay ở Hà nội
Nhưng người em của ông là Vũ Văn Lê thì lại ngồi thủ lư ở Ba Lê, làm thông dịch viên cho phái đoàn Bắc Việt tại hội nghị hòa đàm.

Cứ một ngày thứ năm ông Lê và Phạm Đại Sư lại có dịp chạm trán nhau ở trung tâm Kléber. Khi Phạm tiên sinh sách các tập đi ra thì Vũ Văn Lê cấp cập đi vô.

Một người là nạn nhân của em ông Lý Móm. Còn một người là em của nạn nhân của ông Lý Móm.

Hai ông Cha đi vào thế giới tu huyền!

Đó là cha Chân Tín và cha Trương Bá Cần. Cha Chân Tín là chủ nhiệm tuần báo Đối Diện, một tờ báo được coi như đứng ở cái thế bất lưỡng lập mí nhà nước. Còn cha Trương bá Cần là thợ viết.

Trên tờ Đối Diện, cha Cần đã viết một loạt bài nhan đề «25 năm xây dựng chủ nghĩa xã hội ở miền Bắc». Nhà nước cho rằng bài báo ấy đã xưng tụng Cộng sản bèn đưa cả 2 cha ra tòa.

Bà tòa quan nhón bèn kết án cha chủ nhiệm 3 tháng tù, cha thợ viết 9 tháng.

Hai cha có vẻ như không sợ cái sự đi tù một chút nào hết. Vì đảng nào mà chả đi tù. Khác nhau chăng, bắt quá chỉ là thêm một cái dấu huyền.

Bởi thế 2 cha cũng không muốn kháng cáo mà làm chi. Nhưng xem chừng giới công giáo hồng có chịu. Người ta linh cảm thấy rằng sẽ có những vụ ồn ào cũng như vụ án Trần Ngọc Châu đạo nào.

Nhân vụ chủ báo và thợ viết sắp sửa đi tù, người lại thốt liên tưởng đến bố già Jean Paul Sartre bên Phú Lãng Sa.

Sartre là chủ nhiệm kiêm chủ bút 1 tờ báo có khuynh hướng đối lập. Hội tướng De Gaulle còn sống, Sartre đã viết một mẩu Potin chửi thẳng vào mặt đương kim Tổng Thống Tây.

Sartre biểu rằng De Gaulle là một thứ Poule de luxe.

Và giải thích rằng: « Parce qu'il pond Pidou et Couve de Muroille ».

Xin thưa Sartre đã chơi chữ. Pompidou thời

ấy là Thủ Tướng edn Couve de Muroille thì là Tổng Trưởng.

Nhưng tuyệt nhiên nhà nước Tây chả bao giờ dám đụng vô Jean Paul Sartre. Họ chỉ dám bỏ tù những thợ viết của Sartre mà thôi.

Có lần hãng tiết vịt, Sartre đi ra hầu tòa, và nhận phỉa phỉa tất cả tội lỗi về mình, nhưng ông Tòa đã phũ Sartre về, biểu rằng Tòa có gọi ông đâu, ông ra đây mà làm chi.

Thế mới biết rằng nền dân chủ của Tây cũng oái oăm thật.

Tham nhũng

Lần này thì các bố Âm Sát định ulynh lớn. Một số các cha to đầu trong đó có cả Thủ tướng, Tướng Tá bị giới Âm Sát tố là chiếm cứ công thổ bất hợp pháp.

Tuy nhiên có điều khá tức cười là cứ mỗi lần các bố Âm Sát khoác cho một ại cái áo tham nhũng thì nạn nhân chẳng những không hề hấn gì mà bị còn lên như điều. Tỷ dụ như trường hợp chuẩn tướng Phạm Văn Toàn bị tố lu bù kèn là tham nhũng là thế nọ, thế kia.

Vậy mà chỉ mấy tháng sau, tướng Toàn lên ngay một sao cái rúp.

Thành thử ra nhiều đảng to đầu chỉ làm le chờ đợi đến phiên mình bị tố khổ để có dịp ăn nên làm ra.

Nhân cái sự Âm Sát Viện tá oán rằng tham nhũng đầy rẫy người ta cũng thốt liên tưởng đến lời tuyên bố của cụ Thượng Huỳnh Văn Cao: « tham nhũng ở nước này là do Cộng sản ». Nếu quả như vậy thì muốn diệt tham nhũng, trước hết phải trừ cái gốc của nó là cộng sản. Mà muốn diệt trừ cái gốc của cộng sản thì người ta lại phải dẫn thân ra tận đất Bắc.

Nhưng sức mấy mà ra Bắc.

Cho nên cái vòng luân quần của tham nhũng vườn cứ bám diết lấy đất nước ta như hình vôi bóng vậy.

Bố mẹ

Tội nghiệp sự cụ Tâm Châu

Theo một nguồn tin vừa xì ra cho biết, sự cụ Tâm Châu đang bị một đứn giáo gian ngoại quốc dọa lời ra cho các ông bao công quốc tế phân xử về cái tội kêu bằng sập si sập ngầu. Vẫn theo nguồn tin trên, tên giáo gian đáng ghét nọ tên là Okano bên xứ Nhật Bản. Vợ chồng Okano đã từng sang chơi Anamta, rồi khi về nước đã gửi cho sự cụ Tâm Châu số tiền 10 triệu để giúp bọn con nít mồ côi ngoài Huế. Nhưng sự cụ Tâm Châu đáng kính mến vốn là một bậc chân tu, nên ngài đã nghĩ rằng đem số tiền to tát kia cho bọn lỏi ti ăn sẽ phí đi, rồi cuộc chỉ tổ làm kết thú rình không ích lợi gì. Chỉ bằng đem xây quách 1 cơ sở hành nghề phật sự mà hay hơn, ra bạc hơn? Rồi sự cụ đã làm đúng như vậy cũng như sự cụ đình ninh rằng bất cứ ai biết rõ cái sáng kiến độc đáo này ắt cũng phải phục cụ lẩn long lóc. Khốn nỗi vợ chồng Okano lại không nghĩ thế. Hóa nên chúng mới hăm cụ nếu không bồi thường thỏa đáng cho bọn con nít mồ côi xứ Huế thì sẽ biết nhau, nhất định chúng không nề nang gì hết ráo, sau này hai năm mươi chả lên Niết Bàn thì xuống ngục A Tì cũng được v.v...

Nhóm Con Ong càng nghĩ càng tội nghiệp sự cụ Tâm Châu không biết chừng nào. Một nhà tu hành thanh bạch như cụ thì đào đâu ra một lúc 10T bị chử? không lẽ để cụ bán tu bán mí lị biệt thự ngoài cấp thì đâu có được, còn gì kêu bằng thế diện Phật giáo đồ nữa chứ?

Thôi thì, theo ý nghĩ của nhóm Con Ong, chỉ bằng nhà nước nên mở thêm một chiến dịch lạc quyền dùm người là thượng sách nhất. Thật mà!

Ít thật!

Cái bang Thiệu thiện chí, một nhân vật nhà hát tây đồng lập trường mí lị cậu Sáu Long An và bà chị Dạ Xoa chợ Bến Thành, vừa than rằng lương lậu của nhà nước phát cho đảng cái bang vẫn còn đăm bạc quá, hơn trăm xin một tháng nào đã ăn nhằm gì mà dư luận chưa chi đã đưa nhau chửi xiên xéo, vô lý hết sức.

Nhóm Con Ong vô cùng cảm động sau khi nghe qua than thở của cái bang Thiệu thiện chí, và cũng cảm thấy dư luận vô lý thực. Thời buổi bây giờ, vật giá leo thang nên cái gì cũng mắc mỏ không. Thậm chí ngay những khoản tiêu pha tầm thường nhất cho đời sống hàng ngày của cái bang cũng phát chóng mặt vì giá cả. Chả hạn: Một dù loại trung bình cũng lên tới cả ngàn đồng, một ly mạt tên số đa sơ sơ khoảng bốn năm bớp, chiếc cạc táp cầm cho đúng mác cái bang bét ra cũng từ năm xấp trở lên v.v...

Thôi chả dám kể khai thêm ra đây, nếu không chắc chắn nhà nước sẽ mũi lòng ra lệnh cho tăng lương cái bang thêm lẩn nữa thì mang tiếng thấy mỗ.

«Phật Bắc» bằng mồm

Đầu tiên cái vụ «Đòi Phật Bắc» trong lúc này không biết là ai, nhưng biết chắc không phải là ông Nhà Nước. Vì nghe đâu những tờ báo đảng tin « Kế hoạch Phật Bắc » « Hội đàm giữa các vị lãnh đạo về Phật Bắc » v.v... đều bị Nhà Nước cạo đầu cạo mặt trắng hếu. Rất có thể đầu tiên là

mấy ông Cờ Hoa, nhưng mấy ông này khôn quá trời, toàn chơi trò « ném đá giấu tay », nên khó lòng tìm được quả tang những lời tuyên bố của các cha nội.

Rốt cuộc « Phật Bắc » hung hãn nhất vườn là mấy tay vô địch về môn « bốc xê la bút » ở Nhà Hát, mà đại diện là bố Nhuệ Khi.

Chưa chi mấy bố đã rục rịch làm Kiến Nghị dâng lên đòi « Phật Bắc », lập ủy ban ủng hộ « Phật Bắc » cứ làm như chỉ có mấy bố mới là nóng lòng muốn thanh toán gấp Giặc Cờ Đỏ để có Hòa bình tức khắc.

Nhưng mà mấy bố ơi, ngồi ở Nhà Hát diễn tuồng « Bắc Phật bằng mồm », thì đứn chớ nào làm không được? E rằng mấy bố diễn lại không hay bằng các kếp Hùng Cường, Thành Được cũng nên! Vì thế, với mấy bố hung hăng con bọ xít, bọn Con Ong xin đề nghị: « trước khi nghĩ đến « Bắc Phật », mấy bố hãy thử làm một phát theo chân đoàn quân Tây tiến qua Hạ Lào ít bữa chơi.

Nếu như mấy bố ngủ được một đêm trên đường mòn Hồ chí Minh mà không ị ra quần, thì khi trở về Saigon hô hào « Phật Bắc », bọn này sẽ xin hoan hô hết mình và nhào theo liền một khi.

Điều cần nhất là xin mấy bố đừng đánh vô miệng « Bắc phật » để được sự ủng hộ của các Đứn « Trần Hưng Đạo, Quang Trung, đấng nhé!

Polycrol

Chế tạo tại ANH QUỐC

ĂN KHÔNG TIÊU - Ợ CHUA ĐÀY HƠI SINH BỤNG ĐAU BAO TỬ - SÙNG LOẾT BAO TỬ VÀ RUỘT

VIÊN 2 MÀU: Phần xanh: đựng chất mới Methylpolysiloxane làm tiêu hơi hết sinh bụng — hết căng bao tử Phần trắng: trừ chất chua làm đau xót bao tử

Bán tại các nhà thuốc Tây

100 BYT18-10-70

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

Tướng dùi cui biết vụ này chưa ?

Vào khoảng 19 giờ ngày 20-2-71, một số các **đảng** Bạn Dân đã diễn một màn đánh đấm kiểu hội **thợ thật đẹp mắt** tại xé cửa Tòa Lãnh Sự Phú Lăng Sa, đường Phan-Đình-Phùng. Đặc biệt, hai kẻ bị đánh không phải là bọn đặc công Vem, hay dân dao búa, mà lại là hai cậu học sinh mới 17 tuổi !

Hai cậu bé này đang chõ nhau trên một chiếc xe Honda, đứng Bạn Dân gác tại khoảng đường này không hiểu thấy ngứa mắt sao đó, đã đi một đường tu huyết. Vì đường quá đông, hai cậu bé không nghe thấy tiếng tu huyết nên vẫn tiếp tục đi. Đứng Bạn Dân tức thời, ấn cò mảy phát xéng chỉ thiên khiến thiên hạ xanh máu mặt. Hai cậu bé thơ ngây nỗi tính hiếu kỳ, đầu xe sát lẽ nhìn lại. Thế là toán Bạn Dân rần rí và áo trắng xông lại dùng báng súng nện vào đầu hai em bé, rồi đâm đá túi bụi làm cho một em bé gục xuống tại chỗ, máu me nhuộm đỏ cả quần áo. Sau đó các đảng Bạn Dân này lấy xe Jeep Quận Ba chở nạn nhân vào nhà thương Bình Dân, đồng thời... ầu yếm bảo : *Đừng có thưa gì nữa nghe cưng !*

Nội vụ Quan Thái Tá xếp Quận Ba đã tỏ tường, nhưng không hiểu sao mãi cho tới nay Quan vẫn chưa tìm ra đảng Bạn Dân cao quý. Bọn C.O rất lấy làm ngạc nhiên vì sự kiện này. Chẳng nhẽ Quan xếp Quận lại không biết rõ cái ngày giờ đó toán Cảnh Sát nào đã gác tại địa điểm trên ?

C.O mong rằng Tướng Dùi Cui cho điều tra gấp vụ này và trừng trị đến nơi đến chốn cái đảng Bạn Dân đã có hành động cóc... bạn dân tí nào, để làm gương cho những nhân viên khác.

Vừa thôi chứ Ông Điện Lực Ban-Mê-Thuột

Một số bạn đọc giả C.O ở cái xứ Buôn Muôn Thuở vừa than phiền với bọn C.O về ngài Trưởng Ty Điện Lực tỉnh nhà. Theo những bạn đọc giả này, việc cấp công tơ điện có rất nhiều mờ ám. Những kẻ nào giao du thân mật với ngài Trưởng Ty, hoặc làm đơn có dính kèm Đức Thánh Trần mới hồng có tí điện. Còn nếu không, thì a-lê-hấp, đơn vào sọt rác.

Ngoài ra ngài Trưởng Ty Điện lực còn dùng túng cho các nhân viên bê bối. Đêm nào ông nhân viên trực nổi hứng đi chơi bắt từ là điện đóm cũng cấp đi theo, khiến cả Tỉnh tối om om.

Bọn C.O đang chờ ông Trưởng Ty Điện Lực xứ Buôn Muôn Thuở lên tiếng về vụ này. Nếu bị tố oan, bọn C.O sẵn sàng... rửa mặt dùm ông để bảo vệ người sạch. Còn trái lại, thì ông chịu khó... ở dơ luôn vậy.

Quý hóa quá !

Sau lời tố cáo của đồng bào về việc một số ông nghị hôn lem nhem sao đó, nên đã không chịu bênh vực quyền lợi cho những đồng bào nghèo bị giải toa 70 gian hàng chợ Bình Tây : Các ông Nghị Hôn HĐBT đã phản pháo lại kịch liệt.

Nhị hôn Phạm ngọc Hợp đã anh dũng ngôn rằng : *HĐBT không bao giờ sợ áp lực hay đe dọa.* Nghị hôn Trần Tuấn cũng họa rất hách : *HĐBT chỉ làm việc cho quốc gia dân tộc, chứ không làm cho cá nhân như lời tố cáo của đồng bào.*

Thật là quý hóa ! Bọn C.O tiếc rằng những ông nghị hôn có tinh thần cao đẹp cỡ nghị Hợp nghị Tuấn, nghị Va-đơ-Lin không làm to hơn một tí, để quốc gia dân tộc được phục vụ kỹ hơn. Nhân vụ này bọn C.O cũng xin bày tỏ lòng khâm phục cả thàn đoàn kết của quý vị nghị hôn HĐBT. Nếu tất cả những ông dân biểu đều biết đoàn kết, không tố nhau ăn bần, thì có phải là Hạ Viện cũng vẫn thơm như HĐBT ; Chứ đâu đến nỗi đây đòi họ nhận xét của một ông dân biểu.

Tố vung

Gần đến ngày bầu cử rõ khác, Nữ Hoàng Nin Đé hung hăng con bọ xít, tố vung vãi cả trai lẫn cò. Nhưng đích chính vẫn là *cái* trai họ Kiều. Nàng Kiều bị Nữ Hoàng Nin Đé tố cáo đã cạo sửa nhiệm vụ lệnh để kiểm đồ la còm...

Bọn C.O không biết Nữ Hoàng Nin Đé làm cách nào mà lại biết ngay cái nhiệm vụ lệnh của nàng Kiều đã được cạo sửa. Chắc hẳn Nữ Hoàng đã quá rành về vụ này, nên hành động của nàng Kiều đối với Nữ Hoàng chỉ là thứ vãi thừa che mắt thánh. Nếu Nữ Hoàng Nin Đé tố vung vãi nhằm mục đích cho thiên hạ tưởng rằng mình sạch, thì trong vụ này Nữ Hoàng đã bị hố to rồi đấy !

Khó hiểu

Vụ đất đai của Phu Nhân Phó Vương Anamta trên Đà Lạt, tưởng rằng đã yên sau lần P hu Nhân Phó Vương họp báo giải thích. Không ngờ vụ đất lại bùng nổ lớn, vì dân biểu L. Hot Ngheo vừa châm ngòi lại bằng câu tuyên bố mới đây với báo chí tại hành lang Viện Tai Tiếng Bà Kỳ *đã giàu mà còn tham lam, xin khai khẩn đất trên cao nguyên.* Rồi dân biểu L. Hot Ngheo dọa khéo là đồng bào Thượng sẽ có phản ứng mạnh.

Bọn C.O còn nhớ khi vụ đất cát mới bùng nổ, chính ông dân biểu L. Hot Ngheo đã thanh minh thanh nga cho Phu Nhân Phó Vương. Ông cho rằng những đồng bào Thượng tại địa phương đã hiểu lầm. Bây giờ tự nhiên dân biểu Ngheo lại kết án và trộ khéo Phu Nhân Phó Vương Anamta... thì cóc ai hiểu nổi. Phải chăng sắp đến mùa bầu cử, dân biểu Ngheo muốn nổ một phát ra gì để cử tri biết tiếng. Nếu sự thật chỉ đơn giản như vậy, thì chắc lần này Phu Nhân Phó Vương không còn mang ý nghĩ hắc ám là có kẻ đang âm mưu phứt Phó Vương ra khỏi chính trường.

Khuyh hướng nào ?

Trong chương trình NDMB mới đây, dân biểu Hoàng Thông đã vi vút là cái Khoản 7, Điều 10 trong dự luật bầu cử Chánh Phó Vương cóc mây may vi hiến. Theo dân biểu Hoàng Thông dù các dân biểu, nghị ngòm có chơi xái nhất, nghĩa là được trọn quyền giới thiệu ứng cử viên, cũng đêch thế gọi là cướp quyền tự do chọn lựa UCV của đồng bào. Dân biểu Hoàng Thông giải thích rằng sau khi dân biểu nghị ngòm chơi xái nhất, đồng bào vườn còn được chơi xái nhì cơ mà.

Cũng trong chương trình trên, dân biểu Thông tuyên bố rằng Điều 10, Khoản 7 trong DL Bầu Cử Tổng Thống và Phó Tổng Thống là do tất cả những dân biểu, nghị ngòm thuộc đủ mọi khuyh hướng đệ nạp, chứ không hoàn toàn do những dân biểu thân Hành Pháp.

Nói như dân biểu Thông đưa con nit nó cũng cóc nghe nổi. Thử hỏi những ông UCV có khả năng và thiện chí, nhưng không được sự giới thiệu của các dân biểu nghị ngòm, thì liệu có được quyền ứng cử chăng? Còn về câu tuyên bố những người đệ nạp DAL BCTT thuộc mọi khuyh hướng, chứ không phải hoàn toàn do đám dân biểu, nghị ngòm thân Hành-Pháp... bọn C.O thấy chí lý. Trong số trên, chỉ liếc qua, người ta cũng thừa biết những kẻ đưa ra DAL BCTT gồm nhiều khuyh hướng như: khuyh hướng nâng bi, khuyh hướng đội địa, khuyh hướng Đức Thánh Trần, khuyh hướng gia nô...

C.O thắc mắc nhà dân biểu Hoàng Thông thuộc khuyh hướng nào đây?

Bình Tuy nơi chi xài luật rừng

Vụ hai cô giáo dạy tại trường trung học Võ Đất Bình Tuy, bị chọc phá và hăm dọa hiếp dâm, đến đòi phải sơ hải bỏ dạy trốn về trình diện Bộ Võ Rừng... đã gây xúc động trong giới giáo chức và dân chúng.

Từ lâu nay, tỉnh Bình Tuy đã xảy ra bao nhiêu vụ hiếp dâm tập thể, cũng như những vụ

ĐA DANH cầm tròng

giết người do bọn quyền thế tại địa phương lộng hành. Nào là một cô nữ điều dưỡng bị hiếp tập thể đến vong mạng. Nào là một quân nhân về thăm nhà bị bắn chết. Nào là một em học sinh bị xé nhà binh dụng chết một cách tức tưởi. Bây giờ lại tới lượt hai cô giáo bị hăm dọa hiếp dâm tập thể...

Phải chăng tỉnh Bình Tuy là tỉnh chỉ có Luật Rừng? Kẻ nào mạnh thì sống, kẻ nào yếu thì kèn? Nếu quả đúng như vậy thì Nhà Nước nên phổ biến một thông cáo chính thức để dân chúng được biết mà liệu đường bồng bế nhau linh sớm.

Bất nhất

Trên mặt kính Đài Tới Hót Và Nịnh, tối Thứ Ba vừa qua đã xảy ra một màn ông nói gà, bà nói vịt đến thật buồn cười. Trong cái phóng sự Quốc Vương Anamta ra Vũng Tàu nói chuyện, *Người* đã hân hoan loan báo con số tồn thất của bọn Vem lên tới 2.000 tên. Nhưng chỉ khoảng một tiếng đồng hồ sau, ông viết bài bình luận lại cho biết con số tồn thất của Vem chỉ có 1.700 tên, nghĩa là bớt đi 300 tên.

Thế là thế nào ? phải chi sau một tiếng đồng hồ, con số tăng lên thì khán thính giả còn... tưởng rằng đó là chiến thắng giờ chót. Đàng này con số lại hụt đi, thì chẳng hóa ra Quốc Vương Anamta đã bịa thêm à ?

Một việc bằng cái móng tay, mà còn bất nhất như vậy, thì thử hỏi những việc nhơn còn tới đâu nữa và trách chi dân chúng chẳng thường hay nghi ngờ những lời tuyên bố của Nhà Nước.

Truyện dài NDTV

Từ ngày thành lập lực lượng Nhân Dân Tự Vệ đến nay, xảy ra biết bao nhiêu chuyện thật đáng tiếc như nổ súng bừa bãi gây thiệt hại đến sinh mạng đồng bào, tự nhau hiếp dâm, ăn cướp và mới đây nhất là một số NDTV thuộc đường Lê-Văn Duyệt đã cầm súng yểm trợ cho bọn bất lương tự do hành hung ký giả Quốc Nam.

Phải nhận rằng Lực-Lượng NDTV là một lực-lượng rất cần thiết trong tình thế hiện tại. Tiếc rằng Nhà Nước chỉ chú trọng đến lượng mà không chịu lưu tâm đến phẩm. Bởi vậy việc thu nhận đoàn viên thật bừa bãi, những phần tử bất hảo cũng dễ dàng được lọt vào, hóa cho nên mới xảy ra những chuyện đáng tiếc kể trên.

C.O mong Đại Tá Đồ Trưởng, Chủ Tịch Ủy Ban NDTV Đô Thành sớm có biện pháp trừng trị những thành phần bất hảo trên, kéo sụp đổ một quốc sách đáng thom.

Tù binh An-nam bị bỏ quên

Mới đây dân biểu Mèo Paul Findley đã tới Ba Lê, hội đàm với Đại Sứ Phạm Đăng Lâm Trưởng Phái Đoàn Anamta tại cuộc hội Đàm Ba Lê, để thảo luận đề nghị tha 1576 tù binh vem hiện đang bị giam giữ tại Anamta.

Tin tức cho biết trong cuộc hội kiến giữa ông dân biểu Mèo và Đại-Sứ Phạm-Đăng-Lâm, chỉ thấy nói đến việc phóng thích tù binh Mèo và tù binh Vem, chứ không hề đá động tới tù binh Anamta bị bọn Vem bắt giữ.

Bọn C.O nghĩ rằng cái nhà anh dân biểu Mèo cóc thêm đá động gì đến tù binh Anamta là một chuyện tất nhiên, vì từ lâu nay Mèo nó có thêm nghĩ gì đến sinh mạng người Anamta đâu. Có điều chính ông đại-sứ Lâm cũng không thêm đá động tới, thì quá là đáng tủi cho những tù binh Anamta lắm !

Quản lý : HOÀNG THỊ QUY

In tại nhà in DÂN NGUYỄN

54 Võ Tánh Sài gòn

Một số 20đ. Một tháng 80đ. Một năm 800 đ.